

436676

NAŠA LUC

marec 2003, letnik 52, številka 3

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Samo Bog ve,
kakšne globoke sledove
sem puščal za sabo 2

Cerkev
kot globob miru 6

Postrezi si sam 7

Godovanja 8

Skrivnost luči
in življenja (II. del) 9

Prihodnost slovenstva? 10

Prisluhnimo domovini 11

Slovenija moja dežela 14

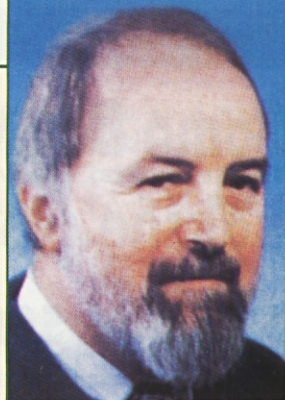
Iz življenja
naših župnij 16

Leto brez sonca 37

Lučkin
kotiček 41

Malo za šalo 42

Oglesi 43

Marec začenjamo veselo. Pustno veselje je v polnem zamahu. Sicer so pustne prireditve nekoliko različne po vsebini, vendar je značilnost vseh ena sama: želijo nas spraviti v smeh z domisljicami in norčijami.

Hudo je, kadar se ljudje ne znamo več krepko iz srca nasmejati. Smeh je pol zdravja, pove življenjska modrost, za njo pa še zdravniki in psihiatri. Nima pa usako veselje te prerokovane moči. Pocenilno veselje s prazno vsebino, brez duhovitosti in s človeka nevrednim nivojem in vsebinami ne sprosti, človeka ne poplemeniti, ga lahko celo zelo ponižuje in obteži njegovega duha. Sprevrže se v svoje nasprotje in postane škodljivo, če je prevladala v njem grdobija in nesramnost.

Navideznega veseljačenja, ki prinaša človeku le škodo, vam vsekakor ne privoščimo. Naj bo TV ali na pustnih prireditvah, povsod je treba ohraniti dobro mero zdrave pameti, da človek ne pade nepripravljen v zmedo, kjer ljudje ne znajo več ločiti zdravega veselja od nemoralnosti.

Zdravo in lepo veselje pustnih dni samo po sebi preide v dneve pepelnice in postnega časa, ki pomeni dobo obnovljenega prijateljstva z Bogom. Veselje se samo še poglubi in postane del človekovega stalnega optimizma in zadovoljstva. Naredi namreč človeka trdnega in urejenega od znotraj, da postane v vsakem času (ne le pustnem) nosivec in delavec veselja in življenjskega puguma. Zunanje veselje kristjan poglubi v notranje veselje zaupljivega prijateljstva z Bogom, kjer ni več odvisen od okolja in od praznikov veselja. Veselje in radost se je preselilo vanj, v njem ima svoj izvir. Postal je neodvisen, svoboden človek poln veselega upanja.

Svet potrebuje to veselje in ljudi, ki mu ga prinašajo. Še posebej pa to veselje in ta življenjski pogum potrebujejo naše skupnosti. Za to smo odgovorni vsi člani župnijskih in drugih skupnosti, kjer delujemo in se družimo kristjani. Izseljenska usoda je marsikomu med nami postala breme, ki ga vse bolj s težavo nosi sam zase. Slovenska skupnost pa ne bo dovolj močna, ne bo dovolj okrepljena za medsebojno pomoč v stiskah življenja, če se bo ustavila le ob navideznem veselju. To mine tako hitro, kot mine pustna veselica. Sprosti človeka samo tako dolgo, dokler zunanji ropot potisne vse drugo v pozabo. Naslednji dan se ob glavobolu zbudijo vse prejšnje zadrege.

Povežimo se v postnem času med seboj v naših skupnostih z vezmi intenzivnega duhovnega življenja. Naredimo ta čas nekaj več kot sicer za svojo dušo. Naj bomo posebej pozorni do duhovnih srečanj, posebej pri maši. Naj nas k njej povabi iskanje novih pobud iz preverjene zakladnice naše slovenske krščanske tradicije. To je posoda, prilagojena srcu slovenskega človeka, ki pa ne daje sadu sama po sebi. Iz gole nostalgije ne preživi nihče. Vedno mora biti na novo napolnjena z živim prizadevanjem vernega človeka, da Bogu da prostor v svojem srcu in življenju.

Povezan z vami v tem upanju in prizadevanju vas pozdravljam,

Janez Pucelj

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Pomjan

Druga str. ovitka: P. Pokorn: Soča pri Sv. Luciji

Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Teloh

Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Koroško znamenje

Samo Bog ve, kakšne globoke sledove sem puščal za sabo

Pavel Uršič, dolgoletni izseljenski duhovnik med rojaki v Nemčiji, se je pred časom za stalno vrnil v domovino. Naj vam danes, dragi bralci, spregovorijo njegove izkušnje in iskrive misli, ki ga spremljajo že vse življenje.

Tik preden smo obrnili novo, še nepopisano stran tretjega tisočletja, 1. oktobra 1999, je v župnijsko skupnost v Stuttgart kot božji blagoslov prišel gospod Pavel Uršič.

Zaznamovan že s sedmimi križi se ni ustrašil novih izzivov. Za novo pastoralno službo ga je v svetem mestu Jeruzalemu, med slovenskim romanjem v sveto deželo, nagovoril tedanji župnik Janez Šket. Odločitev v Jeruzalemu je bila takojšnja, podobno kot pred davnimi dva tisoč leti, ko je bilo Simonu, Andreju, Jakobu in Janezu rečeno: »Hodite za menoj!« Takoj so pustili mreže in šli za njim. Mreže, ki jih je Pavel Uršič imel razpredene v Sloveniji, v Srednji vasi ob Bohinjskem jezeru, je predal drugim ... sam pa se je odpravil na pot. Z zagnanostjo in navdušenjem. Z ljubeznijo do usod zdmskih Slovencev na Würtemberškem. Predvsem pa s predanostjo in gorečnostjo pravega apostola. Morda res nima zastoj imena Pavel, saj ga to krstno ime pridružuje apostolu narodov, svetemu Pavlu, ki je bil goreč, ognjevit in neustavljiv oznanjevalec Kristusovega evangelija.

Pavel, kratek spomin na tisti »jeruzalemski dan«, ko si v Jezusovi domovini rekel: da, z veseljem grem še enkrat med slovenske rojake na tujem!

Naš dragi »starejši brat« in spoštovani predstojnik, nadškof Franc Rode, je nas župnike, ki smo bili že dlje

časa na isti župniji, blago opomnil, da bi bilo pametno pomisliti na premostitev. To vprašanje me je preganjalo in mi pritiskalo na srce v začetku leta Gospodovega 1999, ko sem klečal na kraju, kjer je Jezus zame umiral na križu, v baziliki božjega groba v Jeruzalemu. »Moj Jezus, ti si moj najvišji predstojnik, ti odloči! Daj mi neko znamenje, da bom videl, če naj odidem ali ostanem v Bohinju ... « Tako sem tam vzdihoval in molil kake pol ure. Zunaj med množico sva se srečala z duhovnikom Janezom Šketom. Prijel me je za roko in mi rekel: brat Pavel, bi prišel za nekaj časa v Stuttgart? V istem trenutku sem se v srcu poslovil od Bohinja in odgovoril: »Pridem, z veseljem!«

Sprehod v preteklost

Od leta 1972 do 1981 je potekalo tvoje prvo obdobje pastirovanja med izseljenci v Oberhausnu, v Porurju. Zakaj si se takrat odločil za izseljeniškega duhovnika?

Drugi tak božji mož, ki me je leta 1972 kot prvi prepričal, da sem se odločil za Nemčijo, je bil pokojni škof Stanislav Lenič. V svoji pisarni v Ljubljani mi je prikazal velike potrebe pastore med izseljenci. Tudi župnik Ludvik Rot v Kölnu bi me bil vesel kot soseda. Bil je Marijin praznik, zadnji dan meseca majnika. Kar hitro sem rekel, da! Naglo sem začel delati vozniški izpit. Brez znanja nemščine sem se odpravil izseljeniškim dogodbivčinam naproti. Šele ko sem bil v Slovenskem domu v Oberhausnu v Porurju navdse prisrčno in prijateljsko sprejet v družino Oblakovih, so se mi vsi kamni odvalili od srca.

V Oberhausnu si s svojim dušnopastirskim delom pustil globoko sled. Kakšni so tvoji spomini na devetletno delovanje v Porurju. Se z mislimi še večkrat vračaš tja?

Samo ljubi Bog ve, kakšne zares globoke sledove sem puščal za sabo v stalnih vožnjah velikanskega področja treh škofij: Essen, Münster in Paderborn. Kje vse so bili raztreseni naši slovenski »gastarbajterji!« Takrat smo živeli tisti čar »junaških« pionirskih let nenehnega odkrivanja novih bivališč, vpisovali v kartoteke

nove in nove naslove in ustanavljali nova zbirališča za bogoslužje in kulturne prireditve. Kako nujen potreben si bil našim ljudem kot duhovnik, si se še posebej zavedal v ekstremnih primerih. Ko je npr. pozno ponoči zazvonil telefon: »Župnik, pomagajte mi, žena mi je odšla od doma. Pridite takoj!« In si moral sredi noči petdeset kilometrov daleč reševati zakonsko krizo.

Tako kot večina slovenskih rojakov v Nemčiji si bil tudi ti, v loku tvoje življenjske dobe, razpet med domačijo, domovino Slovenijo, in drugo domovino, Nemčijo. Kako si to doživljal?

Razpetost med domom in tujino je bila veliko manj boleča kot ideološka razpetost, ki je razdvajala ljudi in grozila tudi nam duhovnikom.

Mati, domovina, Bog. Ta Cankarjev trinom zagotovo opredeljuje tvojo življenjsko pot. Bi to formulo zvestobe slovenstvu, vernosti in domovinski ljubezni pustil tako, kot je, ali bi jo v današnjem času drugače izrazil?

Cankarjev trinom je kakor »verska resnica« in drži pribito kot »Oče in Sin in Sveti Duh«. Ni kaj dodajati. Ko sem leta 1945 kot ideološko osumljen moral delati poseben sprejemni izpit za gimnazijo, mi je znani slavist profesor Dobrovoljc naložil napisati spis iz Cankarjevega trinoma. Obdelal sem poglavja »mati« in »domovina«. Iz strahu pa izpustil »Boga«. Veste, kaj mi je rekel: skregal me je, ker sem ga izpustil. Kaj takega se ni več zgodilo v mojem življenju!

V pastoralni med izseljenci je v času, ko si prišel v Nemčijo, vladal še precej enoten, klasičen, morda zaradi nujnosti zgodovinskih razmer, kar malo »ideološki« model krščanstva. S svojo originalnostjo si ga skušal dopolniti z drugačnimi poudarki. S katerimi?

Do razhajanj je prišlo med nami duhovniki pri vprašanju, kako ravnati z rojaki, ki so bili obremenjeni s težavami domačega enoumja. Eni smo bili bolj zato, da jim skušamo priti naproti z razumevanjem in dobrohotnostjo, z neko evangelijsko širino. S tem smo mislili, da jim ne bomo povzročali še dodatnih težav. Drugi so zahtevali načelno, ideološko dosledno ravnanje. Tako je žal tudi med nami prihajalo do občasnih sumničenj. Bog pa ve, da smo eni in drugi iz srca želeli le dobro in da je bilo težko najti vedno pravo mero.

Štiri leta si kot mladenič študiral na glasbeni akademiji. Ljubezen do petja, žlahtna slovenska verska in ljudska pesem in Pavel Uršič, to gre enostavno drugo z drugim. Navajeni smo te videti s kitaro. Zakaj rad poješ, ustvarjaš pesmi, vodiš zборе?

Ko sem prišel med »westfalske Slovence« in začel po bolnišnicah in domovih za ostarele obiskovati najstarejšo generacijo izseljencev, sem presenečen odkril, da tudi tisti, ki so pozabili na materni jezik, še znajo zapeti kakšno staro cerkveno ali narodno pesem. Lepota melodije seže najgloblje v človekovo srce. Zato sem več let na naslovni strani cerkvenih oznanil »Med

Kot velik Marijin častilec pred lurško votlino na vrtu Slovenskega doma v Stuttgartu in na romanju v Lurd 1965

nami povedano« objavljaj v notnem zapisu in z besedilom najbolj poznane ljudske pesmi. Tudi najmlajši so jih znali zaigrati in zapeti.

Tu v Stuttgartu je nastala glasbena in družabna skupina Pr'jatli, vezana na ime Toneta Strojana, predsednika Kulturnega društva Slovenija, ki je pred nekaj več kot enim letom umrl. Gotovo jih boš v srcu še dolgo nosil s sabo.

Tudi naš dragi in nepozabni Tone Strojani je genialno začutil gornjo resnico in veliko žrtvoval za skupnost Pr'jatlov. Sedaj že poje in ga žinga na večni gostiji in tam pričakuje še nas, druge »pr'jatle«.

V obširni slovenski župniji Stuttgart si bil veliko na poti, obiskoval razne skupnosti, ljudem vlival poguma in evangeljskega optimizma. Kaj si pri tem doživljal? Kakšna bo po tvojem bodočnost slovenske verske skupnosti na Würtemberškem?

Že ob prvem stiku s tukajšnjimi rojaki sem zaznal njihovo veliko občutljivost za duhovne vrednote. Do kraja sekularizirana in duhovno otopela evropska civilizacija, ki jih obdaja, jih, hvala Bogu, še ni povozila. Prav nasprotno. Med njimi zorijo prečiščene, rekel bi celo, elitne osebnosti. Tudi najobčutljivejši del našega narodnega telesa na tujem, naša mladina, ostaja zvesta izročilom. To pomeni, da ima tukajšnja slovenska skupnost bodočnost.

Številna so bila tvoja delovna področja tudi v Sloveniji. Po posvečenju leta 1956 si bil kaplan v stolnici v Ljubljani in v Zagorju ob Savi, kar dvakrat župnik v Srednji vasi v Bohinju, župnik pri Sv. družini v Mostah (Ljubljana). Kako se je spremenila podoba župnije in kje naj bo težišče dela tudi danes in vnaprej?

Vsi cerkveni dokumenti in navodila potrjujejo našo dolgoletno pastoralno izkušnjo: težišče in cilj našega duhovniškega delovanja in sleherne verske skupnosti je družina in samo družina, ki je »cerkev v malem«. Potem pridejo v poštev še druge dejavnosti. Bog sam je skrivnostna družina treh oseb. Vse stvarstvo zrcali to enoto treh oseb, Sveto Trojico. Vse človeške civilne in verske skupnosti so utelešenje božje praskupnosti.

Rad imaš, da ti rečemo kar »ata župnik«. Ta izraz ima gotovo neko ozadje. Katero?

Ko smo se v sedemdesetih in osemdesetih letih prejšnjega stoletja, takrat še nova generacija duhovnikov, odločili, da nočemo biti več »gospodje«, kar pred-

postavlja neko mejo med duhovnikom in ljudmi, in da želimo biti čim bližje ljudem in njihovim usodam, smo nekateri raje izbrali izraz »oče«. »Oče urednik« Ognjišča, Franc Bole je tako postal eden najbolj zagnanih »očetov«. Mene so nekaj časa klicali tudi za »strica«. Večina naših otrok uporablja za očeta besedo ata. Tako so se generacije bohinjskih otrok v šestindvajsetih letih našega prijateljstva navadile na izraz »ata župnik«, Pavle Uršič.

Kakšna je tvoja podoba Cerkve? Pogosto rečemo, da je v krizi in da prehajamo k novim oblikam krščanskega in duhovnega življenja.

Naš rod bogoslovcev in duhovnikov se je boleče in kritično zavedal neučinkovitosti pred- in medvojnih oblik pastoralnega dela. V tistih letih, ko je človek še mlad in neumen, kot pravi ljudska modrost, sem pri nekem študijskem srečanju škofov in duhovnikov v referatu provokativno rekel tole: »Če bi neka skrivna roka za deset let odstranila iz Cerkve na Slovenskem vse škofo in duhovnike, bi se Sveti Duh in z njim versko življenje bistveno opomoglo. Lepo vas prosim, kaj ne čutite naše nemoči?« Namerno sem pretiraval. Do smrti pa zato ne bom pozabil, kako so se škofoje v prvi vrsti sedežev nemirno premikali in kako se je dekan Stanko Cajnkar praskal za vratom. Prav je tudi bilo, da so mi potem postregli s proti-naukom: Pusti druge pri miru in začni spreminjati svet predvsem pri samem sebi. Ali ni to edina pot do evangeljske spremembe, ki jo Cerkev potrebuje?

Imaš tudi dragoceno, čeprav kot trn bolečo izkušnjo taborišča na Teharjah, kjer si bil zaprt kot petnajstletni dijak. Cerkev, tako poudarjajo nekateri krščanski misleci danes, bo morala dotrpeti na križu današnjega časa, izkusiti puščavo zapuščenosti in iziti v neko novo svobodo. Se strinjaš?

V teharskih barakah smo na golih tleh ležali mladoletniki – uši, stenice, bolhe, vsa golazen nam je kri pila – in čakali na zadnjo uro. Bili smo globoko razočarani nad Bogom; kako je le mogel dopustiti, da so zmagali naši nasprotniki? In mi, ki smo se zanj borili, smo premaganci. Obup, nemoč, zapuščenost, zavrženost, brezizhodnost. Potem pa nenadoma velika luč in tolažba. Takrat sem se prvič srečal s tako imenovanim »zapuščenim Jezusom«, ki je na križu razočaran zaklical: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« Pozneje sem zato dobro razumel nauk velikega Španca, sv. Janeza od križa. Še bolj globoko pa sem razumel, da je vsa današnja duhovna situacija Cerkve

in vsega človeštva en sam krik Jezusa na križu, ki v današnji civilizaciji skrivnostno navzoč kriči k Očetu: Zakaj si me zapustil? Zapuščeni Kristus na križu je edini ključ, ki odpira sleherno rešitev današnjega somraka velikega petka civilizacije. Kako zanimivo je, da je pred kratkim, v povezavi z grožnjo nove vojne v Iraku, tudi sveti oče, papež Janez Pavel II., izrazil to misel. Drzno misel, da je Bog začel molčati. Ni čudno, da je šokirala javnost!

Krščanstvo je danes odprto za dialog, veliko bolj ekumensko znotraj raznih krščanskih Cerkva, odprto pa tudi do drugih verstev. Gremo naproti neki novi obliki duhovnosti. Kakšni?

Uveljavlja se, tako v teoriji kot v praksi, veliko širše pojmovanje o Cerkvi. Od bližje poznam delovanje duhovnega gibanja Marijino delo in neverjetne ekumenske čudeže, ki jih Marija uprizarja. Chiara Lubich – sicer slovenskega rodu, Ljubič – je bila v zadnjih letih kot zastopnik katoliške Cerkve glavni govornik na srečanju v znamenitem muslimanskem Harlemu v New Yorku, kjer je nagovorila tisoče predstojnikov mošej. Bila je na srečanju z budisti v Kosakai na Japonskem, v kitajskem budističnem vseučiteljsku itn. Prav pred kratkim je bila v »protestantskem Rimu«, v Ženevi. Na povabilo Ekumenskega sveta Cerkva je v katedrali sv. Petra nagovorila množico protestantskih veljakov in vernikov: »Jezus nas po Svetem Duhu že 2000 let nagovarja k nenehni reformi. Reforma je pristna pot evangelija.« Razumete, da se je članom reformističnih Cerkva kar samo smejalo.

V čem lahko različna nova duhovna gibanja v Cerkvi pripomorejo k bolj pristnemu in današnjemu človeku sprejemljivejšemu krščanstvu?

Marija, Mati Jezusova, močna Žena, danes kot nekakšna vrhovna voditeljica duhovnih sil krščanstva in vsega človeštva po najrazličnejših poteh vodi k zmagi dobrega. Prebuja, navdihuje in vodi v Svetem Duhu različna duhovna gibanja v Cerkvi in zunaj cerkvenih organizacij. Prikazuje se na mnogih krajih sveta in je že tisoče, posebej mladih, usmerila na pot poglobljene molitve in pokore (obvladovanja samega sebe). Splitski nadškof Franič je ob neki priložnosti na Dunaju dejal: »Marija, Kraljica miru v Medžugorju, je napravila za pastoralo na področju bivše Jugoslavije več kot vsi mi škofje in duhovniki skupaj. Če bi poslušali njo, bi ne prišlo do tako krvavih vojnih spopadov na Balkanu.«

Ko moliš in prosiš za nove duhovniške, redovniške in duhovne poklice, na kaj najraje pomisliš?

Pomislim na to, da bi bodoči poklici ne bili »sami-sebi- vnapotje«, ampak dorasle in zrele človeške osebnosti, ki bi znale prisluhniti znamenjem časa.

Kaj je zate Jezus iz Nazareta? Kakšna bo njegova vloga v tretjem tisočletju?

Mislim, da nismo daleč od velikega »buma« prečiščenega, evangeljskega krščanstva, takega kot ga je zares vreden Jezus iz Nazareta. Na njegov »veliki zakaj« bo Bog odgovoril z eksplozijo Svetega Duha. Na križu našega časa in naše civilizacije (v zatonu) bo zopet rojena nova Cerkev: čudovita, lepa, vabljava in privlačna za vse narode. Poprej pa bomo morali seveda dotrpeti našo puščavo, naše očiščevanje.

Poznan si kot velik častilec Matere Božje. Kakšno vlogo ima Marija v tvojem življenju?

Že moja pokojna mama je bila duhovno vzgojena v Marijini družbi v župniji Semič v Beli krajini. Vzgojala nas je marijansko. Nadalje me je spremljala vzgoja v Marijinem duhu v srednji šoli v Marijini kongregaciji, v semenišču v Kongregaciji duhovnikov in bogoslovcev. Očarala me je Marijina legija in končno sem pristal v Marijinem delu, danes enem najmočnejših duhovnih gibanj v Cerkvi.

Kam odhajaš sedaj in kje te bomo lahko obiskali?

Obiskali me boste lahko (seveda, če me boste našli) v župniji Stara Loka. Za vsak primer vam pustim tudi naslov: Stara Loka 63, 4220 Škofja Loka. Tel: 04/512 12 06 ali 031/409 972.

Pogovarjal se je Zvone Štrubelj

Pavle Uršič z letošnjo birmansko skupino v Stuttgartu

Cerkev kot golob miru

»Vojna ni rešitev. Vojna je bolezen!« Ob tem programskem naslovu se je v Janezovi cerkvi v Stuttgartu 4. februarja 2003 zbrala velika množica ljudi. Želela je opozoriti javnost na nesmiselnost vojne in na pomen gibanja za mir. Iznajdimo na tisoče drobnih znamenj, ki bodo ljudi vabila k strpnosti in miru. Začnimo pri sebi, na ulici, na delovnem mestu, v družini. Prižgimo bakle miru v naših krščanskih skupnostih. Začnimo pri nagibih našega srca. Povejmo svetu, da je Jezusov govor na gori lahko program za mirno sožitje med ljudmi in med narodi. Take predloge je bilo slišati. Šele potem bomo lahko rekli Bushu in tistim, ki za vsako ceno želijo vojno: »Not in our name!« Ne vojne, ne v našem imenu!

Sveti oče, papež Janez Pavel II., se v zadnjih mesecih odločno zavzema za mir in je s številnimi posegi svetovno javnost posvaril pred nevarnostjo nove vojne v Iraku. Šel je celo tako daleč, da je v enem svojih govorov rekel, da se zdi, da je celo Bog začel »molčati« zaradi nepremišljenosti človeštva. Svetovno znana revija Der Spiegel je v letošnji peti številki na zanimiv in pozitiven način komentirala to papeževo izjavo.

Medtem ko se po vseh večjih evropskih prestolnicah vrstijo demonstracije proti vojni, se marsikje po svetu verniki zbirajo h goreči molitvi za mir.

Molijo h »Knezu miru«, Jezusu Kristusu, ki je dejal: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet« (Jn 14,27).

Mahatma Gandhi je rekel: »Ne iščite poti do miru. Nobena pot ne vodi k miru; mir sam je pot ...« Kristjani ob

teh besedah pomislimo na Kristusa. On je naša pot, resnica in življenje. On je za nas in za vse človeštvo tudi pot miru. Kolikor smo v Njem, smo že v srcu vseh pravih zaveznikov miru. Duhovno zaveznništvo v Kristusu je in mora postati največje gibanje za mir na svetu.

Ob nenehnem merjenju moči, ki smo mu priča v teh nemirnih prvih mesecih letošnjega leta, mi kar sponatano pride na misel Jezusovo priporočilo apostolom in po njih vsem kristjanom, vsem krščanskim skupnostim. Ko sta Zebedejeva sinova Jakob in Janez Jezusa prosila, naj jima izpolni željo, da bosta sedela v njegovi slavi eden na njegovi desnici in eden na njegovi levisi, je Jezus dejal: »Veste, da tisti, ki veljajo za vladarje, gospodujejo nad narodi in da jim njihovi velikaši vladajo. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vsem služabnik. Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge« (Mr 10,42-45).

Vladarji gospodujejo in velikaši vladajo, pravi Jezus. Tako je bilo, tako je in tako bo tudi naprej. Obrniti logiko sveta, kjer človek išče, kako bi bil prvi, najpametnejši, najmočnejši, najbogatejši. Narediti drzen korak na drugo stran človeške resničnosti, kjer se zavestno odpoveš moči in vsem oblikam nasilja: to je pot v Jezusovo smer. Pot služenja. Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel in dal celo svoje življenje za ljudi. V to smer neradi zavijemo tudi mi v Cerkvi. Če resnično želimo mir in če želimo Jezusu prepustiti krmilo našega življenja, potem moramo biti z njim na poti služenja, na poti trpljenja. Na že omenjenem srečanju za mir v Stuttgartu je nekdo s plakatom odšel na prižnico in udeležencem brez besed kazal plakat, na katerem je bilo z velikimi črkami napisano: »Moli in delaj. Bodi pripravljen sprejeti trpljenje«. Nenavaden klic. Pa morda najbolj mirovniški od vseh besed, ki so bile na tistem večeru izrečene. Kristus je naša pot miru. Križ je znamenje odrešenja. S to mislijo bomo kristjani začeli letošnji postni čas. »O sveti križ, življenja luč, o sveti križ nebeški ključ!« Po Kristusovem križu in našem, prostovoljno in svobodno sprejetem trpljenju, bo med nami in na svetu zares lahko malo več miru.

Zvone Štrubelj

Postrezi si sam

V večjih mestih so na javnih krajih pogosto posejani avtomati za hitro samopostrežbo s cigaretami, časopisi, sladkarijami in podobnimi drobnarijami. Pred leti sem na londonski podzemni železnici opazil tovrsten avtomat, na katerem je bil zanimiv napis: "Čas je, da poskrbiš zase."

Morda je res vprašanje, koliko danes še znamo poskrbeti zase. Pa ne le s čokoladico iz avtomata. Človekove potrebe močno presegajo zmogljivosti avtomatov. Presegajo ponudbo potrošniške industrije. Presegajo celo zmogljivosti strokovnjakov vseh vej sodobnih znanosti.

Po svojih potrebah se zavemo, da nismo preprosta bitja. Naših potreb ne določata le telo in želodec, ampak tudi srce. Bog je tja položil potrebe, ki nas dvigajo nad vse ustvarjeno: potrebo po resnici, po pravici, po dobroti (ljubezni) in svobodi. Štirje temeljni kamni naše samospoznavanja in samopreverjanja, štirje smerokazi na poti do Boga.

Potrebujeemo resnico: Vsakega normalnega človeka laž prizadene, saj je izraz nezaupanja. Po resnici hrepenimo celo do te mere, da si je želimo tudi takrat, ko slutimo, da nas bo zbolela.

Potrebujeemo pravico: Ko se je oklepamo in jo izkazujeemo, smo tesno povezani z Bogom, ki ga psalm opeva takole: "Pravičnost in pravica sta temelj tvojega prestola, pred teboj gresta dobrota in zvestoba" (Ps 89, 15).

Potrebujeemo dobroto: Dobrota odpira vsa vrata. Sveto pismo spodbuja: "Vaša dobrota bodi znana vsem ljudem" (Flp 4,5).

Potrebujeemo svobodo: Ne take, da bi delali, kar bi hoteli. Potem bi omejili druge in škodili sebi. Svoboda, v kateri je samo kanček zla, pa ni več svoboda. Sveti Avguštín pravi: "Ljubi in delaj, kar hočeš." Kdor ljubi, je srečen kljub omejitvam, ki jih svobodi postavlja ljubezen. Resnično, prav zaradi teh omejitev je srečen. "Čas je, da poskrbiš zase." V resnici, pravici, dobroti in svobodi boš doživljal poslanstvo božjega sodelavca pri stvarjenju boljšega sveta.

Post je 'čas, da poskrbiš zase', je odlična priložnost, ki je ne kaže odložiti ali prestaviti na nek nedoločen prihodnji čas. Sebe v celoti dojeti in sprejeti resno je ena najosnovnejših potreb svobodnega človeka.

David Taljat

Postna postava za leto 2003

Postni čas, ki se začne s pepelnično sredo, nas vsako leto pripravlja na veliko noč. Naj bo to res čas milosti, duhovne poglobitve in dobrih del, ki jih bomo darovali za potrebe Cerkve in sveta.

Cerkev za postni čas kristjanom določa tudi posebne oblike spokornosti:

Strogi post je na pepelnično sredo, 5. marca, in na veliki petek, 18. aprila. Ta dva dneva se odrasel in zdrav kristjani le enkrat na dan naje do sitega in se zdrži mesnih jedi. Strogi post veže od 18. leta pa do 60. leta starosti.

Postni zdržek od mesnih jedi je na vse petke v letu. Dosledno se ga držimo v postnem času, zunaj postnega časa pa ga lahko zamenjamo s kakšno drugo obliko premagovanja, z dobrim delom pokore ali ljubezni do bližnjega. Zdržek od mesnih jedi veže vernike od 14. leta naprej.

Kadar je petek na praznik (cerkveni ali državni) ali je kakšna slovesnost v družini (poroka, pogreb), post in zdržek odpadeta. Za duhovnike in redovnike ta olajšava ne velja.

Godovanja

Ime, ki ga človeku ob rojstvu določijo njegovi starši, spremlja človeka vse življenje. Pri krstu dobi še okrepitev z določitvijo nebeškega zavetnika, navadno enakega imena. Dan, ko je v koledarju zapisano ime nebeškega zavetnika in s tem tudi ime posameznega človeka, imenujemo god. Z godom človek ne praznuje samo neke obletnice, ampak je to praznik človeka samega.

Praznovanje rojstnega dneva ni bilo v krščanski navadi. Samo pri Božji materi Mariji in pri Janezu Krstniku praznujemo tudi rojstni dan, pri vseh ostalih svetnikih pa dan njihove smrti, ko so odšli k Bogu. Zato kristjani praznujemo njihov smrtni dan kot rojstni dan za nebesa. Imeti enako ime kot nekdo, ki je že v nebesih, ki je torej svetnik, človeku poveča samozavest. Njegovo ime in s tem on sam ni več nepomemben ali nepoznan, ampak ima imenitnega zavetnika ter zagovornika pri Bogu.

God je pravzaprav krščanska oblika praznovanja rojstnega dneva. Otrok je bil največkrat krščen še isti dan, kot se je rodil, zato je bilo praznovanje godu nekoč vedno povezano tudi s praznovanjem rojstnega dne. Lažje si je zapomniti ime kot pa datum; in ime se vedno najde v koledarju, kdaj ima kdo rojstni dan, nam pa koledar ne more povedati. Prvi otrok, ki se je rodil, je skoraj vedno dobil ime po očetu ali po materi. Dostikrat je otrok dobil ime po svetniku, ki je bil v koledarju na dan rojstva. Seveda niso bila nikoli vsa imena enako priljubljena, zato so starši lahko izbirali tudi imena, ki so bila v koledarju kasneje. Le nezakonški otroci so bili po krivici mnogokrat prikrajšani. Ne samo da mnogokrat niso vedeli za očeta, tudi ime so jim pogosto vsilili tisto, ki je bilo trenutno v koledarju, čeprav je bilo včasih za slovensko uho nenavadno.

Verjetno smo Slovenci eni redkih narodov, ki smo preveč dobesedno vzeli sicer lepo krščansko navado, da ima vsak človek nebeškega zavetnika. Čeprav bi lahko vsakemu izbrali tudi zavetnika z drugačnim imenom, je bilo dolgo navada, ki smo se je Slovenci strogo

držali, da mora človek imeti enako ime kot njegov zavetnik. Tako smo izgubili skoraj vsa originalna slovenska imena. Izjema je le nekaj najbolj pogostih imen, ki smo jih poslovenili. Če bi se tudi pri drugih narodih tako strogo držali tega pravila, zdaj ne bi imeli ne svetega Antona ne sv. Frančiška, ne svete Elizabete ne Marjete in podobnih znanih svetnikov in svetnic. Ko bomo dobili prve slovenske svetnike, njihova imena ne bodo originalno slovenska, ker so vsi imeli imena po tujih svetnikih.

Godovalo se nikoli ni tako razkošno, kot se zdaj praznuje rojstni dan. Bilo pa je bolj prisrčno. Pri nas smo na večer pred godom šli »ofirat«. Zbrali smo se navadno pri sosedu in si pripravili preproste instrumente: lonec z vilicami in žlico, dve pokrovki, perilnik za perilo in podobne stvari, na katere je bilo mogoče ropotati. To se je pripravilo v tajnosti, da tisti, ki je godoval, ni nič opazil, da se kaj pripravlja. Nato smo šli pod okno godovnjaka ropotat. Seveda je bilo še imenitneje, če je bila poleg harmonika. Poropotalo ali

God je pravzaprav krščanska oblika praznovanja rojstnega dneva.

zaigralo se je trikrat, potem pa smo poskušali zbežati. Godovnjak je namreč moral v tem času priti ven; če ga ne bi bilo, bi bila to zanj sramota. Ko nas je pravočasno zasačil, smo mu voščili vse najboljše, on pa je potem povabil v hišo in skromno postregel. Najbolj slovesno se je obhajal god sv. Jožefa, ki je sicer vedno v postnem času, a se na njegov god sme oglasiti harmonika, kar se sicer v postnem času ne spodobi.

Za god skoraj nikoli ni bilo prave torte. Le včasih smo otroci izmoledevali koruzno torto. Poskusite jo pripraviti za kakšno godovanje.

Janez Modic

Koruzna torta

4–8 jajc, 25 dag sladkorja, malo limoninega soka, 20 dag dobre koruzne moke.

Rumenjake penasto umešajte s sladkorjem in limoninim sokom, primešajte moko ter trd sneg iz beljakov. Tako umešano maso dajte v model in pecite približno eno uro. Ko je torta pečena, jo ohladite, prerežite in namažite z marmelado v sredi, po vrhu in ob straneh.

Anders Arborelius OCD

Skrivnost luči in življenja (II. del)

Papež Janez Pavel II. je dodal pet novih skrivnosti k molitvi rožnega venca. Te nove, »svetle skrivnosti«, nam predstavijo Jezusovo javno delovanje. Danes vam v branje ponujamo drugi del teh evangeljskih skrivnosti, ki so povzete v novem delu rožnega venca.

Tretja skrivnost: Jezus oznanja spreobrnjenje k božjemu kraljestvu. Molimo za nas grešnike, zdaj in ob naši smrtni uri. Jezus ni prišel za pravične, ampak kot zdravnik, ki hoče ozdraviti grešnike njihovih ran. Za mnoge je v našem času težko videti greh kot nekaj konkretnega, kar jim grozi z razdorom življenja od znotraj. Za mnoge je težko razlikovati med predmetom in osebo. Kadar evangelij in Cerkev govorita, da je neka stvar greh, to ne pomeni, da obojata grešnika. Za mnoge je posebno težko videti grehe na področju spolnosti, kakor tudi greh proti dostojanstvu življenja. Ko Cerkev dvigne svoj glas, mnogi to doživljajo kot vmešavanje v njihovo privatno življenje. »Sovraži greh, ljubi grešnika,« je Cerkev vedno govorila v svojem nauku. In mi smo vsi grešniki, ki smo še kako potrebni božjega odrešenja. Zadnje čase smo v tisku večkrat brali, kako so duhovniki na različnih koncih sveta spolno izkoriščali mladoletnike in s tem zakrivali v nebo vpijoči greh. Molimo za duhovnike in njihovo svetost in zvestobo poklicanosti.

Četrta skrivnost: Jezusovo spreminjenje na gori Tabor. Molimo za vse umirajoče, da bi bilo njihovo življenje in dostojanstvo spoštovano. Na svojem potovanju proti Jeruzalemu in trpljenju, ki ga je tam čakalo, je Jezus za trenutek okusil nekaj nebeške slave. V trenutku razsvetljenja je videl to, kar oko nobenega smrtnika ne more videti, ne da bi umrl. Če dovolimo, da nas Jezus odreši, lahko tudi mi nekoč pridemo v to božjo slavo. To je naš končni cilj: bivati v Bogu. Naše človeško življenje dobi svojo izpopolnitev šele na onem svetu. Kakšno spoštovanje moramo imeti do vsakega človeka, ne glede na to, ali je reven ali slaboten, mlad ali star, če pomislimo, da je vsak namenjen za večnost. Sredi svoje poti med trpljenjem in smrtjo je Jezus okusil delček nebes že vnaprej. Od takrat dalje je človeško trpljenje dobilo globlji smisel. Neozdravljivi bolniki in umirajoči nam kažejo z lastno eksistenco na to, kar je njihov - in naš - končni cilj: večna božja slava.

Peta skrivnost: Jezus obhaja svojo zadnjo večerjo. Molimo, da bi nas božja daritev vse bolj posvečevala. Jezus je ustanovil evharistijo. V njej postane njegov daritev na križu navzoča za vse čase, v njej se nam nebeška svatba podarja že tukaj in sedaj. Po evharistiji dobiva naše človeško življenje še večje dostojanstvo. V evharistiji se nam povelečani Jezus daje v hrano. Umrli človek lahko uživa hrano neumrljivosti. Evharistija ima vedno vesoljne posledice. Vse stvarstvo po evharistiji postane božja resničnost, kadar se delček tega stvarstva, kruh in vino, spremenita v povelečano Kristusovo Telo in Kri. Obenem mi, trpeči in ponižani ljudje, prepoznamo trpečega Kristusa. Evharistija spreminja naš pogled na življenje in nam daje gledati drug drugega z Jezusovimi očmi.

Prevod: Jože Benigar

Prihodnost slovenstva?

Kako bo s slovensko kulturo in jezikom naprej, v združeni Evropi, se sprašujem na večer pred slovenskim kulturnim praznikom. K temu me silijo minuli dogodki, povezani z gradnjo džamije in še zlasti s pritlehnim obnašanjem naše levice ob smrti dr. Jožeta Pučnika.

Slovenci po svetu vedo za odločilno vlogo, ki jo je odigral dr. Pučnik pri osamosvajanju in gradnji demokracije. Znano je tudi, da je s partijo prišel navzkriž v 50 letih in odsedel več let, dve leti v samici. Moral je v Nemčijo, da je lahko preživel, ker zanj doma ni bilo dela. Vse to šikaniranje ga ni ne strlo ne vzbudilo v njem sovraštva do rabljev. Ko se je vrnil domov, je prevzel vodstvo demokratičnih in narodnih sil in mnogi priznavajo, da brez njega ne bi bilo samostojne Slovenije. Ob slovesu se je pokazalo, kako zamerljiva in maščevalna je leвица, ki je velikanu odrekala sleherno državno žalno slovesnost. Pod pritiskom javnosti je malo popustila, a je dala jasno vedeti, kako Pučniku nikoli ni odpustila, da je bil dosleden demokrat in zaveden Slovenec. Ob njeni pritlehnosti se je Pučnikov lik pokazal v še jasnejši luči in stopil v zgodovino naroda in svetovnega demokratičnega izročila.

Kultura stoji in pade z ljudmi, ki postavljajo vest in spoštovanje človeka nad vse in ostajajo ponižni pred skrivnostjo življenja. Ljudje takšnih kvalitiet so ustvarjalci vsakdanje narodne kulture, pri njih dobiva življenjsko moč in se je sposobna enakovredno in rodovitno srečevati z drugimi kulturami. Ko stopamo v Evropo, potrebujemo intelektualce Pučnikovega kova. Izkušnja žal kaže, da je komunizem spridil večji del naših intelektualcev, ki so postali nekakšni oblastni slugi. V komunizmu so se vdinjali partiji, ker so hoteli v njeni senci občutiti svojo lastno moč. Pri opiranju na partijo so se čutili močne, več kot drugi, in to so takšnim kot Pučnik, Kocbek, duhovniki idr. vedno znova dokazovali, ko so jih pošiljali v zapor, jim prepovedovali objavljati, izganjali z univerze ... Takšne ljudi mediji danes slavijo ob okroglih obletnicah, ali pa se sami hvalijo, koliko dobrega so storili za narod in svobodo, čeprav so bili vse do zadnjega proti samostoj-

nosti in so cenzurirali drugače misleče.

Ljubezen do tiranije je med slovenskimi intelektualci postala tradicija. Intelektualci so tiranofili! To pomeni, da jim ni ne za vest ne za človeka in ne za presežno, ampak le do trde roke, s katero bodo lahko udarili po ljudeh in pokazali, kako močni so. Zato

sem na predvečer kulturnega praznika zaskrbljen, saj takšni intelektualci niso nikoli ustvarjali kulture, ampak so jo le uničevali. Kakšne intelektualce potrebujemo, če naj ima naša narodna kultura prihodnost? Takšne, ki stavijo na vest, človeka in presežno, ali takšne, ki iščejo (delajo!?) gospodarja, da bi pod njim gospodovali drugim? Dilema, na katero mora vsak sam vedno znova odgovarjati tako, kot so Pučniki, Kocbeki, Vovki ... da niso degradirali med filotirane.

Naš narod se je oblikoval tudi v boju s Turki. Ti časi so za nami, odprti smo na vse vetrove kot Evropa. Pri nas so muslimani, ki so naši državljani. Po Sloveniji imajo trinajst molilnic, sedaj pa hočejo še džamije, za začetek v Ljubljani, potem v vseh večjih mestih. Ko je nadškof na vprašanje glede džamije odgovoril, da je to vprašanje za oblast ne zanj in da je džamija nekaj drugega kot cerkev, ga je napadel mufti, vodja muslimanov pri nas, in številni »napredni« (nekoč filotiranski) intelektualci. Očitili so mu, da je nestrpen. Resnici na ljubo pa je treba povedati, da smo različni po kulturi, veri in zgodovini. Potrebno se je pogovarjati in iskati nove oblike sožitja. Tako delajo po Evropi, mi nismo izjema. Pozorni moramo biti tudi na to, od kod dobivajo muslimani denar in kaj darovalec pričakuje. Francija npr. hoče povsem prekiniti dotok denarja iz zalivskih držav in vpliv saudskega islama na francoske muslimane. Če so ob spoštovanju vseh pravic muslimanov previdni veliki, kako ne bi bili mali?

Slovenstvo je danes pred novimi preizkušnjami. Islam je ena od mnogih. A vse preizkušnje so rešljive, če nam je uspelo dobiti državo in demokracijo. Da bi le imeli dovolj intelektualcev Pučnikovega kova in čim manj filotiranov.

Drago Karl Ocvirk, cm

ZAPISALI SO ...

Bernard Nežmah v Mladini
In memoriam – Jože Pučnik (1932–2003)
Politik, ki ni postal slovenski Havel

V letih 1989 in 1990 so na volitvah po vzhodni Evropi padali partijski voditelji drug za drugim. Vsakič znova so jih premagovale osebnosti, ki jih je komunistični režim zaradi njihovih besed preganjal in zapiral na večletne zaporne kazni. Nihče izmed njih ni v finalnem spopadu imel za nasprotnika partijskega trdoroka, temveč reformiranega komunista liberalnejših nazorov.

Slovenske volitve 1990 so bile zastavljene kot enaka matrica: Jože Pučnik vs. Milan Kučan, preganjani pisec in zapornik vs. dolgoletni komunist reformne politike s človeškim obrazom.

Vseh pet Pučnikovih velikih predvolilnih obljub je parlamentarna večina Demosa pretvorila v resničnost. Njegov protikandidat Milan Kučan ni izrekel nobene od teh petih, a na volitvah krepko premagal Jožeta Pučnika.

Pučniku ni uspelo postati slovenski Havel, kot povolilni voditelj Demosa pa je bil eden političnih očetov slovenske države. To je znano. Manj znan pa je fakt, da so stranke in kandidati po volji LDS dobili vse predsedniške: Kučan (1990, 1992, 1997), Drnovšek (2002) in parlamentarne volitve (1992, 1996, 2000), razen volitev 1990. Jože Pučnik je bil kot predsednik Demosa edini voditelj Neeldesovskih formacij, ki so

zmagale na sodobnih slovenskih volitvah. In s tem neposredni dokaz, da tudi v Sloveniji vlada demokracija, katere osnovno načelo je, da vladajoče stranke na volitvah kdaj tudi izgubijo.

Umrli je torej mož, katerega življenjski projekt je bila svoboda govora, vzpostavitev politične demokracije in formiranje slovenske države. Toda med tisoč državnimi nagrajenci bivšega državnega predsednika njegovega imena ne najdemo. Ker da je na Kučanovo poizvedovanje, če bi sprejel odlikovanje, to ponudbo odklonil. So ljudje, ki jim mesta v zgodovini ne podelijo nagrade. Za razmislek pa je spet aktualno vprašanje: kako bi se Slovenija razvila drugače, ko bi na predsedniških volitvah zmagal Jože Pučnik?

REKLI SO ...

Drago K. Ocvirk za Radio Ognjišče
Odpрте karte in obveščenost o islamu

Če gre verjeti novi ljubljanski županji in poslancu LDS Jakiču, je začetek gradnje džamije v Ljubljani tik pred vrati. Človek ne bi bil presenečen, če je prav to eden glavnih razlogov, da so se vnele razprave o tem, kako nadškof in katoliška Cerkev nasprotujeta tej gradnji. V resnici pa je nadškof povedal le, da s to gradnjo nima nič, oblasti, ki so zanjo odgovorne, pa morajo vedeti, da po muslimanskem učenju džamija vendarle ni isto kot cerkvena zgradba ...

Vendar vse kaže, da je prav nadškofova zahteva po informiranosti zmotila oblast in medije. Oboji so izhajali

(Stuttgart) Mladi birmanci s škofom Uranom birmovalcem

iz predpostavke, da bi znali državljani nasprotovati gradnji džamije, zato je najbolje, da o tem ne vedo nič določenega in so postavljeni pred izvršeno dejstvo. To pa ni le hudo izigravanje osnovnih demokratičnih pravil, marveč predvsem zelo žaljivo podcenjevanje državljanov, ki so te oblastnike in oblastnice izvolili ...

Nič ne bi bilo narobe, če bi državljani zvedeli od koga drugega kot nadškofa, da ima džamija po šerijatskem pravu drugačno vlogo kakor cerkvena zgradba in da ju ne gre enačiti. Tudi bosenski muslimani poudarjajo razliko med cerkvijo in džamijo, zato je povsem nerazumljivo sprenevedanje muftija Đogića (zadolžen za muslimanske vernike v RS), ki vsak dan bolj veherentno zatrjuje, da to ni res. Vendar ga vsem dostopna bosenska islamska literatura popolnoma demantira. Naj tu omenim Libanonca Khalila Samirja, ki je zapisal: »187; Džamija je kraj, kjer se zbira skupnost za to, da se sooča z vsemi vprašanji, ki se je tičejo: družbenimi, kulturnimi, političnimi, je pa tudi kraj molitve. Skupnost sprejema vse svoje odločitve v džamiji. Kadar želimo džamijo omejiti le na 'kraj molitve', je to nasilje nad islamskim izročilom.«

Če bi bili naši državljani obveščeni, da je islam od vsega začetka izrazito versko, politično in vojaško gibanje, se svet ne bi podrl. Tudi ni nič motečega v tem, da je bil Mohamed ne le velika verska osebnost, ampak tudi velik politik in vojaški strateg, državni voditelj in zakonodajalec. Najslabše, kar se nam lahko zgodi, so presenečenja, ki izvirajo iz zavajanja, češ, saj smo vsi enaki. Ne, na srečo nismo, smo različni; drug drugega lahko bogatimo; drug drugega lahko postavimo pod vprašaj; drug z drugim se moramo pogovarjati, da naše različnosti uskladimo v relativno mirno sožitje.

Rudi Šeligo za Mag Medije obvladuje ena opcija

V trinajstem letu po uvedbi demokracije ena politična opcija, to je načelna koalicija med LDS in ZLSD, v celoti obvladuje pet nacionalnih programov RTV Slovenija, takšno stanje pa velja za normalno, je v pogovoru za Mag poudaril pisatelj Rudi Šeligo. Zaradi takšnega stanja je po njegovem mnenju prišlo do burne reakcije, ko je koalicija Slovenija predlagala, da bi opozicija imela vpliv na vsaj en televizijski program. "Ogorčen hrup je zaregljal, da kaj takega pa ni mogoče, kdo je še kaj takega slišal," je dejal Šeligo.

Na vprašanje, zakaj pomladnim strankam ni uspelo vzpostaviti lastne komercialne televizije, je Šeligo

odgovoril, da je vprašanje, kje dobiti denar. Vse premoženje bivših družbenih organizacij so namreč po njegovem mnenju "pograbile" stranke kontinuitete. Iz tega premoženja izvira marsikaj, pravi Šeligo. Z denarjem je namreč mogoče kupiti medije in prek njih tudi volitve. "Ta možnost se pred našimi očmi uteleša v dejanskost."

Opozicija ima po Šeligovem mnenju veliko novih idej, poslanci koalicije Slovenija v državnem zboru dejavno vlagajo amandmaje k zakonom, vendar iz medijev izvemo "bore malo" o tem. Zato bi morali najprej sprostiti medijsko blokado in šele nato ocenjevati ideje. Zaradi tega se mu zdi smiseln predlog o posebnem televizijskem programu, ki bi prenašal vse seje DZ.

Ozadij za njegov demonstrativni izstop iz sveta RTVS, ko je bil na mesto predsednika vnovič izvoljen Janez Kocijančič, je več. Po marsičem "nacionalka" namreč sploh ni več javni zavod, kar pomeni, da deluje mimo zakona, po programu pa je to še državna RTV, saj jo v celoti obvladuje vladajoča naveza LDS-ZLSD. Poslovanje je popolnoma zamegljeno, zavod pa se kotali v rdečih številkah, je bil kritičen Šeligo. V hiši je po njegovih besedah tudi precejšnje število zaposlenih v skupnih službah, ki se ponašajo z individualno pogodbo, kaj takega pa si javni zavod ne more privoščiti.

(Marseille) Jelka Jurišević iz Vitrollesa močno pogrša rodno Otlico na Angelski gori nad Ajdovščino.

(Linz) Družina Mair-Baranja pri krstu

Slovenija je po več kot desetih letih samostojnosti vendarle zakonsko uredila pogoje za opravljanje funkcije predsednika republike. Državni zbor je namreč v torek sprejel t. i. predsedniški zakon, s katerim je uredil zagotavljanje materialnih in drugih pogojev za opravljanje te funkcije ter podlage za organizacijo in delovanje predsednikovega urada. Zakon ureja tudi pravice in položaj bivšega predsednika, te določbe pa veljajo tudi za nazaj, torej tudi za doslej edinega nekdanjega predsednika Milana Kučana, ki mu je mandat potekel decembra lani. Prav rešitve, povezane z urejanjem položaja bivšega predsednika, pa so med sprejemanjem zakona sprožile številne razprave, v katerih je opozicija nizala očitke na račun prevelikih ugodnosti oziroma privilegijev, ki naj bi pripadli bivšemu predsedniku. Te je DZ sicer nekoliko "oklestil", vendar pa nasprotniki zakona še vedno ocenjujejo, da so ugodnosti še vedno prevelike.

Več kot 150 prikritih grobišč po Sloveniji bo označeval enoten pomnik v obliki bronastega zvona. Znano je, da bosta osrednja spomenika umrlim v množičnih povojnih zunajsodnih pobojih na Teharjah pri Celju in v Kočevskem Rogu. Na vseh ostalih prikritih grobiščih, ki so nastajala od leta 1942 - tožilstvu jih je doslej uspelo evidentirati že prek 150 - pa naj bi postavili enotno spominsko obeležje. Obeležje bo oblikovano kot zvon ali natančneje kot stoječ valj, vlit v bron in

postavljen na betonski podstavek. Valj bo vpet v notranji mehanizem, ki bo omogočal, da z nihanjem iz njega izvabi globok zven. V valju vtisnjen napis bo pojasnjeval, da gre za obeležje grobišča žrtev povojnih pobojev. Navedeni bodo tudi kraj, število žrtev, pripadnost in geografska kota lokacije.

Proti vstopu Slovenije v zvezo NATO se je po pisanju nekaterih slovenskih časnikov pod peticijo gibanja Skupna pot in pod geslom Ne NATO - mir nam dajte! podpisala tudi skupina uglednih udeležencev narodnoosvobodilne vojne. Med podpisniki so, "prekaljeni borci, veterani, ki so šli v partizane že leta 1941". Proti vstopu v zavezništvo so zato, ker ne zaupajo dobrim namenom zavezništva in ne verjamejo zagotovilo, da bi bili naši fantje, ko bi bili del zveze NATO, uporabljeni le za obrambne namene.

Evropski komisar za širitev Guenter Verheugen je prepričan, da bodo referendumski o vstopu v Evropsko zvezo v prihodnjih članicah, torej tudi v Sloveniji, uspešni. Pred odborom za zunanje zadeve v Evropskem parlamentu v Bruslju je dejal, da bo odgovor povsod 'da'. Dodal je, da javno mnenje sicer še ni dokočno izoblikovano, toda 'za' je v vseh državah jasna večina. Izjema je le Malta, ki je razdeljena na polovico, toda tudi tu verjame v uspeh.

Število prebivalcev Slovenije se je v zadnjem četrletju lanskega leta v primerjavi s tretjim četrletjem rahlo zmanjšalo. Slovenija je imela namreč 30. septembra lani skupno 1.995.087 prebivalcev (1.019.335 žensk in 975.752 moških), kar je za 613 oseb manj kot konec lanskega junija. Med vsemi prebivalci je bilo konec lanskega septembra 1.980.802 slovenskih državljanov (od tega 1.021.000 žensk), tujcev s stalnim prebivališčem v Sloveniji je bilo 16.279, tujcev z začasnim prebivališčem pa 26.528. Statistični urad je konec lanskega septembra zabeležil tudi 1926 oseb z začasnim zatočiščem.

Ženska zveza NSI je pripravila slovesnost ob prvi obletnici ustanovitve. Predsednik NSI Andrej Bajuk je kot slavnostni govornik poudaril pomen vključitve Slovenije v zvezo NATO, ob tem pa bil kritičen do tistih političnih sil, ki se ne zavzemajo za zakonodajna, temveč le za posvetovalna referenduma o vstopu Slovenije v EU in NATO. Zdaj smo v obdobju, ko "maske padajo", je ocenil Bajuk.

Leto 2002 je bilo za slovenske turistične delavce še bolj uspešno kot leto prej, ki je bilo najboljšo od osamosvojitve Slovenije, saj je število turistov prvič preseglo "magično mejo" dva milijona. Slovenske turistične kraje je lani obiskalo 2.158.240 turistov, kar je 3 odstotke več kot leto prej, zabeležili pa so 7.311.846 nočitev. Med tujimi turisti po številu prihodov tudi tokrat vodijo Italijani, po številu nočitev pa so bili na prvem mestu tudi lani Nemci.

Slovenski policisti naj bi letos odredili 200.000 preizkusov alkoholiziranosti in preizkusili vsakega šestega imetnika vozniškega dovoljenja. Policisti želijo letos doseči vsaj 87-odstotno uporabo varnostnih pasov na sprednjih sedežih in 35-odstotno na zadnjih sedežih.

Habetovi iz Zadloga na Primorskem so z osmorojenim Johanom pred dvema letoma in pol postali največja družina v občini Idrija. Zato ni bilo presenetljivo, da se je tedaj glas o njej hitro razširil daleč naokrog. V prvih januarskih dneh, ko je mamica Lidija povila še devetega otroka, zdravo deklico Angelo, ni bilo nič drugače. Pet deklet in štirje fantje, vsi zdravi in ravno prav raz-

posajeni, sestavljajo Habetovo radoživo četico. Osmošolka Bernarda, sedmošolka Marta, petošolka Ema, pa tudi tretješolec Franci in drugošolec Lovrenc radi popazijo na mlajše: vse bolj smostojno, šestletno Lucijo, petletnega Štefana in Johana. Tako bodo tudi na Angelo ter poprijeli še za to in ono opravilo, da bodo razbremenili očka in mamico. Učijo se drug od drugega in ker mlajši nočejo zaostajati za starejšimi, rastejo in napredujejo, da jih je veselje gledati.

Pri podpori vstopu Slovenije v zvezo NATO je prišlo do premika navzdol, saj bi na referendumu za vstop v zvezo za glasovalo 44 odstotkov vprašanih (prejšnji mesec 50), proti pa 39 odstotkov (decembra 30), so pokazali rezultati redne mesečne javnomnenjske raziskave, ki jo opravlja Center za raziskovanje javnega mnenja in množičnih komunikacij na Inštitutu za družbene vede FDV v Ljubljani. Delež neopredeljenih o tem vprašanju se je rahlo zmanjšal, z 20 odstotkov v prejšnjem mesecu na sedanjih 17. Podpora vstopu v Evropsko unijo še naprej ostaja stabilna.

Na javni poziv Evropske zveze za izbor pomožnega osebja za potrebe širitve - gre za 500 delovnih mest - se je od več kot 25 tisoč prijavljenih prijavilo 655 Slovencev. Med kandidati je kar 10 tisoč Poljakov. Razpis je namenjen vsem, ki bi se bili pripravljene za določen čas zaposliti pri ustanovah povezave, tako državljanom kandidat kot tudi držav članic.

(Gradec) Gvardijan pater Martin Vidovič se rad pridruži naši skupini in rad tudi kaj zapoje.

Vzpostavitev schengenske meje po vstopu Slovenije v Evropsko zvezo bo prinesla mariborski regiji 220 novih delovnih mest v policiji, brez dela pa bo sicer v Sloveniji ostalo vsaj tisoč 600 zaposlenih delavcev v špediciji.

*

Po mnenju raziskovalcev javnega mnenja bo na odločenost volivcev na referendumu o NATU vplivala tudi morebitna vojna v Iraku. Vlada je v prizadevanjih mednarodne skupnosti za rešitev iraške krize izrazila pripravljenost omogočiti prelete in prehode preko slovenskega ozemlja, izmenjavo obveščevalnih informacij v okviru boja proti terorizmu na območju Jugovzhodne Evrope ter napotiti častnika za zvezo v centralno poveljstvo.

*

Ustavno sodišče je razveljavilo člen zakona o referendumu in ljudski iniciativi in tako bodo volivci, ki so na dan glasovanja v tujini, odslej tudi na referendumih na ravni države lahko glasovali po pošti in na diplomatsko konzularnih predstavništvih.

*

V Ljubljani pa se je odvijala že deveta zimska šola slovenskega jezika, ki je namenjena predvsem tujim študentom in drugim tujcem, ki živijo in delajo v Sloveniji ali pa to nameravajo v prihodnosti.

*

Poslanke in poslanci državnega zbora so sprejeli zakon o omejevanju porabe alkohola (s 37 glasovi proti 12). T. i. protialkoholni zakon, ki ga je opozicija označila za prohibicijskega in neživiljenjskega, bo med drugim prepovedal prodajo in ponudbo alkohola mladoletnim osebam ter omejil prodajo alkoholnih pijač tistim, ki kažejo očitne znake opitosti. V nočnem času - med 21. in 7. uro zjutraj - bo veljala prepoved prodaje alkohola v trgovinah, v gostinskih obratih pa prepoved prodaje žganih pijač do 10. ure dopoldan.

*

Klopi prvih razredov nižje srednje šole pri naših mejah tako v Gorici kot v Doberdolu naj bi jeseni zasedlo 77 dijakov, deset več kakor letos. Prav tako občutno in spodbudno sili navzgor skupno število srednješolcev v prihodnjem letu. V Gorici in Doberdolu - če seveda ne bo prišlo medtem do premislekov - naj bi jih bilo 202, medtem ko je letos

dijakov 183. Kot izhaja iz zgornje preglednice, je porast števila vpisanih spet odločnejši v Doberdolu.

*

Odbor državnega zbora RS za kulturo, šolstvo, znanost in šport je s 17 glasovi za in nobenim proti podprl odlok o ustanovitvi Univerze na Primorskem. Slovenija bo tako po ljubljanski in mariborski dobila še tretjo, Univerzo na Primorskem.

*

Slovenija je v skladu z določili Evropskega sporazuma 1. februarja letos odprla nepremičninski trg za vse državljane Evropske unije. Ti lahko nepremičnine v Sloveniji kupujejo po načelu vzajemnosti. Z vstopom države v EU, po pričakovanjih 1. maja 2004, bo odpravljen še pogoj recipročnosti, uvedena pa bo varovalna klavzula, po kateri bo moč še sedem let v primeru motenj nepremičninski trg zaščititi.

*

Slovenija je do izteka leta 2002 sprejela 76 odstotkov od vseh evropskih predpisov, ki jih mora za polno uskladitev s pravnim redom EU prenesti v svoj pravni red. Skladno s programom za usklajevanje z EU bo morala za dokončno uskladitev Slovenija, ki naj bi v EU vstopila s 1. majem 2004, sprejeti še 441 predpisov, od tega 70 zakonov.

*

Po podatkih Inštituta za varovanje zdravja (IVZ) sodi Slovenija med tiste evropske države, ki so zmanjšale kajenje med odraslimi na manj kot 25 odstotkov, predvsem med polnoletno populacijo. Prvič po letu 1988 pa se je v Sloveniji leta 2000 povečal delež moških kadilcev.

*

Na Bledu je od 26. do 30. januarja potekal 6. zimski olimpijski festival evropske mladine. Na otvoritvi so prižgali tudi ogenj, ki je pred tem v tednu dni obkrožil Slovenijo. Med 808-imi mladimi športniki iz 41 držav Stare celine je bilo 52 članov slovenske ekipe, ki so skupaj osvojili sedem odličij in zasedli skupno peto mesto za Rusijo, Norveško, Češko in Nemčijo.

*

Ob pripravah na praznovanje tristoletnice ljubljanske stolnice leta 2007 se je stolna župnija sv. Nikolaja odločila za restavriranje poslikanega baročnega stropa glavne ladje, delo italijanskega slikarja Giuglia Quaglia.

A N G L I J A

LONDON

Dva pomembna dogodka moramo zabeležiti v Slovenski katoliški misiji v Londonu: **popravila v zgradbi Slovenskega doma in obisk našega delegata msgr. Janeza Puclja**. Njegov prihod se je sicer nekoliko zakasnil zaradi slabega vremena, vendar je končno le pridrsal na Offlay Road brez telesnih poškodb. Njegov obisk je bil bolj administrativnega značaja, ker je naš delegat tudi glavni oskrbnik Našega doma. Čakal ga je ves letni finančni obračun za »Charity« in za »Cerkev v stiski«.

V nedeljo, na praznik Jezusovega krsta je z našo skupnostjo obhajal sveto mašo. Posebnega obvestila za to priložnost nismo pošiljali, zato je k sveti maši prišlo običajno število rojakov. Če bi pa vedeli za njegovo obisk, bi jih bilo gotovo več, saj je pri nas v Angliji zelo priljubljen

Del slovenske skupnosti v Derbyju po sv. maši v župnijski dvorani

duhovnik in predstojnik. Za njegov prihod smo zvedeli le nekaj dni pred tem. Že naslednji dan je naš gost odletel nazaj v München. Tokrat pa je bilo zaradi snežnih vremenskih razmer zaprto münchensko letališče. Njegova pot nazaj je tako postala prava »odisejada«. Tik pred Münchnom so letalo obrnili in ga poslali na letališče v Frankfurt in šele v poznih nočnih urah so srečno prispeli na cilj.

Po delegatovem odhodu smo imeli za konec tedna, že po enem letu od zadnjih del, napovedano ponovno popravilo Doma – obnovo kopal-

nice, ki je celo leto puščala vodo naravnost na župnikovo glavo v župnijski pisarni.

V soboto, 18. januarja, sta prišla v Dom moža dobrotnika, ki sta prevzela nase vse stroške opreme (material za obnovo dveh kabin za prhanje je prispel za njima iz Slovenije) in vse obnovitveno delo kopalnice. Ta velika dobrotnika Našega doma sta Marko Zupančič, samostojni podjetnik iz Šentvida pri Ljubljani, in Franci Avbar, mizar iz Dolnje Straže pri Novem mestu (moj sovaščan). V torek so se jima pridružili še vrli fantje, vsi iz okolice Straže: Jože Sirotko iz Rumanje vasi, Robert Tisovec iz Gornje Straže, Stanko Bartolj iz Dolnje Straže, naš sosed in brata Uroš in Tomaž Gimpelj iz Soteske. Ker smo prejeli vso potrebno opremo in material iz Slovenije z majhno zamudo, so fantje zgrabili za delo v četrtek zjutraj, 23. januarja. V dobrem dnevu je bilo vse veliko delo opravljeno: odstranjena je bila stara kopalnica in nameščena popolnoma nova z dvema sodobnima kabinama za prho – obe kabini sta opremljeni z notranjimi stenami iz »ultrapasa«.

Po slovenski maši v dnevni sobi Našega doma

Delo je bilo pod vodstvom našega dobrega Marka odlično organizirano (z izredno logistiko!). Potekalo je mirno (brez tako pogoste ihte, kadar koga čas lovi), zelo učinkovito in dovršeno.

Glavnemu pobudniku in izvršitelju te velike akcije in velikemu dobrotniku Našega doma v Londonu, našemu dobremu Marku Zupančiču ter njegovemu sodelavcu pri tej izredni in nadvse velikodušni pobudi, Franciju Avbarju, se v imenu slovenske Cerkve in njene katoliške misije v Londonu iskreno zahvaljujem za vso velikodušno dobroto, strokovno vodstvo in izvršitev zahtevnega dela. Vsem skupaj naj dobri Bog povrne s svojim blagoslovom za vse dobro že na tem svetu – vaša imena pa bodo za vsako dobro delo, ki ga storite v vašem življenju na svetu, zapisana pri Bogu v nebesih.

Dragi fantje, naj dobri Bog plača ti-sočkratno vsakemu posebej in vsem skupaj!

S. Cikanek, župnik

Naša jubulantka Katja Jantelj z možem in hčerko ter petdesetimi vrtnicami

hitreje kot sicer. Tako je tudi advent – čas upanja za nami. Stopili smo v leto Svetega pisma in potrudili se bomo, da bo to knjigo imela vsaka družina.

Zadnja nedelja v oktobru je bila zahvalna nedelja. V mestu je ne obhajamo tako, kot smo bili vajeni na deželi. Toliko bolj smo bili veseli, ko nam je pater Janez, ki je sam zelo povezan z naravo, pričaral zahvalno nedeljo z dobrotami z minoritskega vrta, kjer vse sam pridelal.

Pred prvo adventno nedeljo pa nas je pater Janez po globoko doživeti slovenski maši povabil v naše kletne prostore, kjer je dišalo po drugačnih in nič manj privlačnih dobrotah. Pristrčno smo namreč počastili petdesetletni življenjski jubilej gospe Katje Jantelj in ji izročili šopek iz 50 vrtnic. Gvardijan pater Martin Vidovič nas po maši rad obišče, če mu le dopušča čas. Tudi tokrat je prišel in v čast slavljenke zapel Zdravljico. Katja živi v Gradcu že 30 let, 20 let pa poje v cerkvenem zboru. Po poklicu je šivilja, vedno dobre volje in pripravljena pomagati.

Za Slovence v Gradcu je bil advent tokrat še posebno radodaren, saj

smo po dolgem času spet dobili organista, ki smo ga po odhodu g. Artača zelo pogrešali. To je mlad študent Zoltan Borbelj iz Sente (Vojvodina), ki v Gradcu študira koncertne orgle. Ima že desetletne glasbene izkušnje. Do prihoda v Gradec je vodil zbor in igral v farni cerkvi svojega rodnega kraja.

Gradec je letos glavno kulturno mesto Evrope in vrstile se bodo številne zanimive kulturne prireditve, predstave, srečanja, koncerti, razstave, kongresi in podobno. Mesto se je slavnostno odelo v nova oblačila, zgrajeno je nekaj nadvse zanimivih prireditvenih objektov (npr. umetni otok na reki Muri, ki leži prav nasproti graške cerkve Marije Pomagaj, v kateri je naša slovenska Zakladna kapela). Med meščani vlada posebno praznično razpoloženje. Do konca meseca marca je na ogled prekrasna razstava o življenju in delu našega znanega arhitekta Jožeta Plečnika. Gradec je letos resnično in še posebno vreden ogleda, zato vas pristrčno vabimo, da nas obiščete.

Za slovensko skupino v Gradcu

I. Koletnik

A V S T R I J A

GRADEC

Naj novo leto prinese vse tiste velike in majhne stvari, ki naredijo življenje srečno, uspešno in zadovoljno. Vsem bralcem »Naše luči« naj vera, upanje in ljubezen pomagajo srečno preživeti leto 2003!

Ko pričakujemo in se pripravljamo na nekaj lepega, nam čas beži še

LINZ

Po daljšem času se oglašamo spet iz linške skupnosti z dogodki, ki segajo tudi nekoliko dlje nazaj. Tako je bilo praznovanje rojstnih dni gospe Vikice Hauseder in Ivana Brodariča ter gospe Angele Roschnai z izvrstno pripravljeno zakusko svetel dogodek za slovensko skupnost v Linzu. Taki dogodki nas v tujini poleg slovenske maše resnično povezujejo in nam ob petju slovenskih pesmi podarijo novo energijo. Vsem gostiteljem izrekamo zahvalo in jim hkrati voščimo še mnogo zdravih in srečnih dni v življenju.

Na dan svete družine pa je praznoval svoj štirideseti rojstni dan naš dolgoletni ministrant Joško Lesjak. Joško je zaposlen in hkrati oče treh otrok, Sabine, Kristjana in Alexandra in vsi skupaj so radi prihajali v našo skupnost. Joško je tudi član župnijskega sveta za Slovence v Linzu. Kadar potrebujemo dober nasvet, z njim rad priskoči na pomoč. V prihodnosti mu slovenska skupnost želi vse

najboljše, za rojstni dan pa še na mnogo leta!

Božični prazniki so za nami, za našo slovensko skupnost v zgornji Avstriji so se zelo razlikovali od tistih v preteklih letih. Kar nismo mogli verjeti, da ni več slovenske polnočnice ne svete maše na sam božični dan, pa tudi ne tradicionalne božičnice na praznik svetega Štefana. Posebno pa so nam manjkale naše prelepe slovenske božične pesmi, ki smo jih skupaj prepevali v Linzu 45 let. Ta sprememba je za nas zelo boleča.

Zato smo tako težko pričakovali drugo nedeljo v januarju, da se spet zberemo pri slovenski sveti maši. Bila je nekaj posebnega, saj je bil krst dvojčkov iz družine Mair-Baranja. Mama je iz Avstrije, oče pa je Slovenec. Oba sta si želela, da bi bila dečka krščena pri slovenski sveti maši. Bilo je zares lepo.

Zbralo se je veliko ljudi, tudi precej sorodnikov gospe Monike Mair. Krstni obred in sveto mašo je daroval g. Tone Štekl z Dunaja. Da pa je bilo še bolj praznično, je g.

Toni pripeljal z Dunaja ministranta in ženski pevski zbor iz njegove slovenske skupnosti, ki je med sveto mašo in v Slovenskem centru zelo ubrano prepeval.

Dečka sta bila med krstom neverjetno mirna, kakor da sta čutila, da bosta po krstu postala božja otroka in bosta sprejeta v krščansko občestvo. Dobila sta imeni Marc in Erich. Botra pa je bila starejša sestra Daniela.

Po sveti maši in krstu smo se vsi zbrali v našem centru. Družina Mair je vse navzoče pogostila. Pred kosilom pa so nam prepevala dekleta z Dunaja pod vodstvom g. Štekla. Bili smo navdušeni in se zahvaljujemo za tako lep in doživet dan.

Antonija Zore

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Tokrat bodo naši bralci našli bolj malo novic o tukajšnjem življenju.

Slovenski moški zbor in mešani zbor Slomšek se pripravljata na potovanje po Sloveniji v aprilu. Pridružile se jim bodo nekatere pevke iz slovenskega zbora Zvon z Nizozemske.

O tem bomo brali kaj več v naslednji številki Naše luči.

Društvi »Slomšek« in »Naš dom« se pripravljata na skupno praznovanje Prešernovega dneva 9. februarja ob sodelovanju ambasade republike Slovenije v Bruslju.

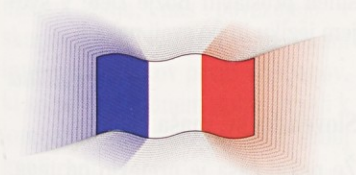
V Slovenskem pastoralnem centru v Bruslju ima šola slovenskega jezika vse več kandidatov. Vsak teden se še kdo na novo zanima, tako da

Krst dvojčkov iz družine Mair-Baranja

število že presega zmožnosti, ki jih premoremo za eno skupino hkrati.

Lojze Rajk

F R A N C I J A

NICA

Že dolgo sem tudi sam med tistimi, ki prebirajo cenjeno revijo Naša luč. Morda ste nekateri zadnji čas opazili tudi moje ime v vlogi voditelja Slovenske katoliške misije v južni Franciji. Tako je prav, da napišem tudi poročilo o dogodkih pri nas. Najprej pa naj se vam predstavim: moje ime je Stjepan, lahko tudi Štefan Čukman. Rojen sem 23. 7. 1947 in krščen v največji hrvaški božjepotni cerkvi Marija Bistrica. Bil sem kaplan in nato župnik v domovini. 1978 sem prevzel vodstvo Hrvaške katoliške misije v Oslu na Norveškem, kjer sem ostal 18 let. Nato me je kardinal Kuharič premestil z mrzle Norveške na topli konec Evrope v Nico.

Tu sem spoznal slovenskega duhovnika Franja Pavaleca, s katerim sva kar kmalu dobro sodelovala. Večkrat sem ga nadomeščal in maševal za slovensko skupnost, prav tako je on rad pomagal in maševal za Hrvate. Ko je odšel v pokoj, je ostal v Nici in se naselil v domu za ostarele. Njegovo mesto pa je zasedel mladi in zagnani duhovnik David Taljat.

Od prvega dne naprej sva se ujela in dobro sodelovala v pastoralnih

načrtih in delu. Tako smo kar nekajkrat Slovenci in Hrvati obhajali skupno sveto mašo. Del maše je bil slovenski, drugi del hrvaški. Ljudje so to ocenili zelo pozitivno in se veselili teh srečanj. Skupaj sva ustanovila tudi glasbeno skupino, bend. Pridružile so se nama tri mlade Slovenke, do konca pa sta vztrajali z nama dve sestri, Patricija in Natalie.

Seveda smo skupno vadili tako hrvaške kot slovenske pesmi. Zanimivo je bilo, da ti dve mladi dami sprva skoraj nista znali niti slovensko, kaj šele hrvaško, vendar sta se sčasoma zelo lepo navadili prepevati v obeh jezikih. Organizirali smo tudi skupne zabave. Hrvati so pripravili hrano in pijačo, Slovenci so podprli prireditve s tem, da so prišli in skupaj smo se veselili. Bila so to čudovito lepa srečanja, kjer smo uživali veselje in prijateljstvo. Najlepše je bilo prav to: skupnost v duhu prijateljstva. Prav zaradi te lepe povezanosti mi je nekoč rekel David: »Štef, ti bi prav lahko vodil tudi slovensko skupnost, če bom jaz moral oditi drugam. Ljudje te

poznajo, sprejemajo te kakor za svojega. Malo bi se naučil še slovenskega jezika, pa bi kar šlo. Ti bi lahko pomagal, da ne razpade slovenska skupnost v Nici.« Takrat sem se samo nasmehnil, zvenelo mi je kot dobra šala. Vendar se ja ta šala kaj hitro spremenila v stvarnost.

Okrog velike noči je prišel v Nico škof Alojz Uran in takrat smo se o tem temeljito pomenili. Škof je sprejel to možnost in sam sem se sprijaznil s tem, da bom poslej poskušal biti še Slovenec, da bi pomagal slovenski skupnosti. Nekoč pred davnimi leti je slovenski duhovnik Vučina zbiral in skrbel tudi za Hrvate v tem mestu, pa naj se sedaj ta ljubezen nekoliko povrne na ta način.

Tako sem po odločitvi škofa Urana in soglasju niškega škofa od septembra 2002 tudi voditelj Slovenske katoliške misije v Nici. Slovenska maša je tako kot prej vsako nedeljo ob 10. uri. Pred mašo vsakokrat molimo rožni venec. Skupnost ni tako velika, kot so drugje po Evropi, vendar so ti verniki zelo vztrajni in prihajajo

Slovenski rojaki, zbrani v Nici

redno k maši. Vsako nedeljo pride 15 duš, sem in tja pa tudi več. Za naše razmere to ni slabo. Mladih ne prihaja veliko, večina je starejših ljudi, ki so med seboj povezani. Mladina ima svoje prijatelje med Francozi, ki pa po večini ne živijo praktičnega krščanstva. Katoličani so, vendar ne delajo gneče v cerkvi.

Še eno stvar bi rad poudaril in pohvalil. Orglar Metod Cankar je samouk, vendar se zelo trudi, da bi bila maša še bolj doživeta ob lepem petju, saj kdor poje, dvakrat moli. Pa ne igra le pri maši za Slovence, ampak že šest let spremlja tudi petje pri hrvaški maši. Za to so mu Hrvati tukaj zelo hvaležni, saj ta svoj posel opravlja zelo zavzeto in prostovoljno. Tu je pač druženje med Hrvati in Slovenci postalo lepa in običajna stvar in si drugače tega ne znamo več predstavljati. Morda pa bo spodbuda za kaj podobnega še kje drugje v svetu.

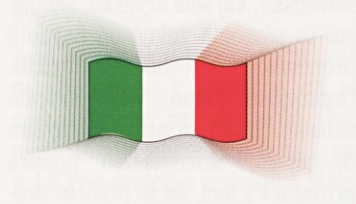
Skupnost v Nici je bila zopet zelo počaščena, ko je prišel škof Uran ponovno na obisk za božič. Ni priljubljen le zaradi tega, ker je škof, ampak tudi zato, ker je tako človekoljuben. Vsakemu se zna približati na enostaven, enkratni način. To je dar od zgoraj, Bogu v čast in rojakom v veselje. Pri maši je škof pripravljala naša srca na veliki praznik, ki je bil pred nami. Pred mašo je spovedoval in po maši se je za kratek čas poveselil med verniki. Malo se je okrepčal, potem pa odšel neprej k skupnosti v Milano.

Tako Slovenci v Nici nadaljujejo svoja nedeljska srečanja, v katerih se duhovno okrepijo in priporočajo Bogu. Bralci beril se zvesto pripravijo in Metod pripravi pesmi, da je bogoslužje lepo. Po maši pa je veselo snidenje v dvorani Don Boscovega doma, kamor vsako

nedeljo druga družina prinese jedi, pijače, potice in kolače. Tu se seveda postavijo naše dobre in prizadevne gospodinje. Vsi so hvaležni tudi duhovniku Štefanu, ki jih spremlja in vodi njihovo faro. Lepo je, kadar ljudje prebivajo skupaj. Bog daj, da vse to dobro med nami ostane.

Vsem bratom in sestram po Evropi pošiljamo lep pozdrav z Azurne obale.

Štefan Čukman

I T A L I J A

MILANO

Milanska slovenska krščanska skupnost se srečuje vsako tretjo nedeljo v mesecu v cerkvi Corpus Domini. Tretjo adventno nedeljo jih je obiskal škof Alojz Uran, ki je najprej obhajal zakrament sprave, nato pa vodil evahristično bogoslužje. Zanje je bil to edinstveni praznik, saj so skupaj obhajali že božično skrivnost, si izmenjali voščila in potrdili pred Bogom in pred vernim občestvom svojo pripadnost Cerkvi in narodu. Škof Uran se je v nagovoru spomnil vseh, ki so si prizadevali za to skupnost in izrazil željo, da bi božični dogodek še tesneje povezal vse, ki živijo v severni Italiji. Po maši ni manjkalo dobrot na mizah, tako da so se prisotni še dolgo v noč zadržali v pogovoru in spoznavanju. Škofovim ohrabrujočim besedam so odgovorili, da jih bodo radi izpolnjevali. Zahvalili so se mu

za skrb, ki jim jo posveča in za slovenskega duhovnika, ki jih obiskuje enkrat mesečno iz Gorice. Polni upanja in notranjega veselja so se pod noč razšli veseli, da so smeli proslaviti Božje Dete v svojem jeziku in po svoji navadi.

Karlo Bolčina

Slovenska sv. maša

Že nekaj časa je preteklo od tega, ko me je naš duhovni upravitelj mag. David Taljat naprosil za par vrstic o tem, kaj nam, ki živimo v tujini, pomeni enomesečno shajanje k slovenski sv. maši

S to nalogo sem odlašala tako dolgo, da danes ni več med nami našega Davida (bil je premeščen k našim rojakom v Švici). Ob njegovi premestitvi smo vsi občutili globoko žalost in obenem bojazen, da naša mala milanska skupnost ostane brez duhovnika. Hvala Bogu in katoliški slovenski Cerkvi, da nam je kljub pomanjkanju duhovnikov poslala med nas Karla Bolčina iz Gorice, našega znanca, ki je že pred g. Davidom deloval med nami.

Imeti mesečno sv. mašo v našem slovenskem jeziku je velik božji dar in gotovo se tega toliko bolj zavedajo tiste skupnosti, ki so žal ostale brez svojega duhovnika.

Vsi, ki živimo v tujini, vemo in občutimo, kaj je tujina. Morda je dobrotna mačeha, a je vedno samo mačeha.

Kakršnakoli so že pota ali motivacije, ki so nas privedle v tujino, tako različna so lahko tudi čustva, ki nas vežejo na domovino, vendar nam je skupna melodija naše slovenske besede, besede, ki boža dušo in uho kot nežna materina roka. Moliti, prepevati, poslušati božjo besedo v domačem jeziku je

lek razboleli duši, je šepet domače doline, planin, otroške brezskrbnosti, toplina domačega ognjišča in cerkvenega občestva. Ta čustva, ki so najlepši in najzlahtnejši del našega bitja, nas povezujejo v skupnost. Na teh srečanjih imam intuicijo občutkov prvih kristjanov, ki so se v podobnem duhu zbirali k lomljenju kruha ter se med seboj imeli radi.

Po maši se med seboj z dobrotami, ki jih prinesemo z seboj, pogostimo, se poveselimo, se med seboj seznanimo z našimi novicami in novicami iz domovine, ki nam jih posreduje naš duhovnik in tako odhajamo na naše domove srečnejši in bogatejši.

Naj zaključim s priprošnjo vsem Slovencem, ki so nam pri srcu naša srečanja, mi, ki ljubimo in cenimo naše duhovnike, ki skrbe za nas ter nam ni vseeno, da naše slovenske skupnosti morda odmirajo zaradi pomanjkanja duhovnika, naj s to zavestjo, kako zelo so nam potrebni, molimo in darujemo naše žrtve za nove duhovne poklice. Božja mati Marija naj posreduje za nas in prosi svojega Sina za vse naše duhovnike, predvsem za nove poklice. Gospod nam ne bo odrekel

te prošnje, če jo bomo znali izmолiti na kolenih.

Klara Donno-Četrnič

JUGOSLAVIJA

BEograd

**Društvo Slovencev „Sava“
v Beogradu**

Maja 2001 je bilo tudi v Beogradu ustanovljeno društvo Slovencev. Od dvajset je število članov v dveh letih obstoja zraslo na skoraj 500. Število bi bilo verjetno še večje, če bi Društvo imelo ugodnejše pogoje za delovanje. Dobro leto smo bili brez kakršnih koli prostorov. Vrata nam je ljubeznivo in potrpežljivo odpiral monsinjor Jože Hauptman, ki nam je veliko pomagal ob prvih korakih.

V beograjskem društvu „Sava“ si predvsem prizadevamo razvijati kulturne dejavnosti. Naša tretja in četrta generacija Slovenije večino-

ma ne pozna. Zato načrtno, ob vsakem pomembnejšem slovenskem prazniku, skrbno pripravljamo program prireditev.

Naša srečanja običajno začne zbor, ki ga za nastop pripravi predsednica društva „Sava“, profesorica na Glasbeni fakulteti, Anica Sabo. Ob Zdravljici zbor zapoje nekaj večglasnih slovenskih narodnih pesmi, občinstvo pa dobi natisnjena besedila. Na ta način se petja udeležimo vsi, nekateri se spomnijo mladih dni, nekaterim je vse skupaj novo in se sprašujejo o pomenu besed, vsi pa program skrbno shranimo in si ga doma večkrat pogledamo.

Z začetkom delovanja šole dopolnilnega pouka slovenskega jezika se je v Društvu aktiviralo precej mladih. Po končanem pouku radi ostanejo še na kakšni pevski vaji, kjer se naučijo marsikatero nove besede in melodije.

Vsak praznik zaznamujemo z ustreznim kulturnim programom. Iz strokovne literature zberemo zanimive odlomke o določenem prazniku ter njihovo predstavljanje popestrimo z ustrežno poezijo. Prizadevamo si, da bi nastopilo čim več članov, predvsem mladih. Ko slišimo, kako se njihova slovenščina iz dneva v dan izboljšuje, se marsikateri stari mami in mami zaiskri solzica v kotičku očesa. Res je lepo slišati slovenščino po desetletju molka.

V dobrem letu smo praznovali Prešernov dan (ravno te dni pripravljamo novo prireditev), martinovanje, Miklavža in božič, praznovali smo prihod pomladi, poletja, jeseni in zime. Dvorana je ob vsakem srečanju nabito polna, program se pozorno spremlja, po končanem uradnem delu pa os-

Mladi Slovenci iz Beograda radi skupaj zapojejo.

Najmlajši člani društva Sava v Beogradu

tanemo ob dišečih dobrotah naših mam in starih mam.

Ob petkih zvečer se zbiramo v prostorih Društva, v Višegradski 23, kjer kramljamo, pogledamo slovenske časopise, ki jih prinašajo naši člani, ter se med seboj spoznavamo. Ob torkih in sobotah gre bolj zares, takrat je šola in se ubadamo s skloni, z dvojino, z izgovorjavo. Včasih se zazdi, da se je vsega skupaj težko naučiti, potem se pa težavam nasmejimo in gremo naprej. Organizirali smo tudi nekaj predavanj o Sloveniji, kjer so nastopali naši člani in nas seznanili z naravnimi lepotami slovenskih gora.

Za delovanje Društva se moramo zahvaliti mnogim našim članom, ki so pripravljeni porabiti svoj prosti čas, voljo in energijo za reševanje skupnih problemov. Čeprav nas je veliko, okoli 500, se počutimo kot ena srečna družina, si med seboj pomagamo in drug drugega podpiramo. V veliko veselje so nam predvsem mladi člani, ki pridno sodelujejo v delu Društva in radi prihajajo na vsa srečanja. Društvo Slovencev „Sava“ iz Beograda je zibelka mnogih novih prijateljstev.

Maja Đukanović

BERLIN

Franci Žirovnik – 60 let

V soboto, 11. januarja zvečer, se je v cerkvi sv. Elizabete v Berlinu darovala maša za pokojne starše Francija Žirovnika, po njej pa so se vsi, ki so bili pri maši, zbrali v skupnih prostorih župnije, kjer so praznovali Francijev 60. rojstni dan, ki ga je dočakal naslednji dan.

Najprej mu je zapel oktet, ob njegovem jubileju je besede osebne in župnijske zahvale izrekel župnik Dori, farani so mu izročili darilo in župnijsko priznanje za prizadevno delo in stalno pripravljenost za pomoč v župniji. Nekaj čestitk je prispelo tudi po elektronski pošti od prijateljev iz Slovenije – tudi te so mu prebrali. Praznovanje je potekalo ob lepi domači pesmi in ob zvokih Pečjakove frajtonarice, ki jo je igral član ŽPS Toni Bohorč.

Opolnoči je moral slavljenec upihniti svečke na torti, žena Ivanka pa mu je podarila čudovit šopek iz 60 vrtnic v znamenje ljubezni, hvaležnosti in upanja, da bosta še dolgo skupaj.

Franci je v Berlinu že prek 30 let, doma je iz Britofa pri Kranju, kjer sta si z ženo Ivanko zgradila hišo in kamor se iz Berlina vse pogosteje vračata. Oba z ženo sta že od začetka zvesta sodelavca župnije. Župnik Dori mu reče kar kaplan, ker mu je ves čas v veliko pomoč. Francija je ena sama dobrot, eno samo veselje in smeh. Pred tremi leti mu je prvič ponagajalo zdravje, zato je moral z delom v župniji malo izpreči, a že njegova prisotnost je dovolj, da ljudi spravi v dobro voljo. Oba z ženo si vedno vzameta čas tudi za goste iz Slovenije. Franci je odličen vodič po Berlinu. Pozna trgovine, pozna kulturne spomenike, pa tudi kakšno dobro dalmatinsko restavracijo! Zanimive so njegove zgodbe iz znamenitega Reichstaga, pozna vse njegove koticke, saj je bil tam, kot eden redkih tujcev, dolga leta zaposlen. Ob jubileju mu iskreno čestitamo!

Franci Žirovnik, 60-letnik

Umrla je mama Anice Puh

Da veselje in žalost hodita z roko v roki, smo spoznali v sredo, 15. januarja. Ta dan je namreč praznovala svoj 55. rojstni dan Anica Puh, ki z možem Tonijem, dolgoletnim blagajnikom ŽPS, tudi že dolga leta živi v Berlinu. Veselje je zamenjala žalost ob novici, da ji je prav na rojstni dan v bolnišnici na Jesenicah umrla mama Ana.

Anica je zgodaj izgubila očeta, mama pa je bila trdna in je držala pokonci vse štiri hišne vogale. Kot nekdanja uspešna gostilničarka je bila zelo družabna in je s svojimi pripovedmi znala razveseliti ljudi okrog sebe. Živela je v Peračici skupaj s sinom Frenkom, vedno pa se je zelo veselila obiskov hčerke Ani iz Berlina. Pred petimi leti je skupaj s sinom Frenkom, s sosedi in prijatelji pripravila pravo presenečenje svoji hčerki ob abrahamu – nenapovedano so se pojavili na njenem praznovanju v Berlinu – Anico bi skoraj kap od presenečenja. Kolikokrat smo se spominjali teh čudovitih trenutkov!

Točno pet let je od takrat, a tokrat mama ni prišla na hčerkin rojstni dan v Berlin. Tokrat je odšla – za

vedno. Gospodar življenja jo je v 78. letu poklical k sebi. Zaprla je oči, njeno ljubeče srce je obstalo, njene trudne roke so omahnile ...

V soboto, 18. januarja, smo se v velikem številu poslovili od nje. Iz mrliške vežice na Brezjah je žalni sprevod krenil mimo Marije Pomagaj v cerkev na Leše in od tam na pokopališče, kjer je pokojna mama našla svoj počitek ob pokojnem možu. Pogreba so se udeležili tudi številni Berlinčani, ki so se v znak spoštovanja do pokojnične hčerke Anice, njenega moža Tonija in sina Andraža poklonili spominu pokojne mame. Tisti, ki so ostali v Berlinu, so se udeležili sobotne večerne maše, ki jo je za pokojno mamo daroval župnik Dori. Naj počiva v miru!

Blagoslov svinjskih krač in druga praznovanja

Malo z zamudo smo v Berlinu praznovali sv. Antona, ki mu ponekod pravijo tudi »kračman«. V soboto, 25. januarja 2003, smo začeli uvajati staro navado ob sv. Antonu, blagoslov svinjskih krač in potem licitacijo le-teh, nazadnje pa je sledila pogostitev. S tem želimo tudi v Berlinu podoživeti dogodke,

ki so jih naši predniki ob tem prazniku včasih doživljali doma.

Na to idejo je prišel naš godovnik Anton Bačovnik, ki je za to imel kar dvojni razlog: prihaja iz krajev, kjer se ta tradicija še vedno nadaljuje, to je pri sv. Antonu na Skornem pri Šoštanju. Ob svojem godu je bil doma, ko so krstili vnukinjo Katarino. Lepe vtise s praznovanja svojega godu in veselje ob krstu svoje vnukinje je želel proslaviti tudi teden dni pozneje z nami v Berlinu. Tako smo v resnici jedli krače iz Slovenije, župnik pa je podaril dobro kapljico, ki sodi zraven!

V teh dneh sta praznovala rojstna dneva tudi dva zelo pridna farana Janez Milharčič in Janko Pangerl. Vsem slavljencem iskreno čestitamo!

V soboto, 1. februarja, po večerni maši pa smo podoživljali silvestrovo! Takrat je nekaj dobrot ostalo in organizatorka silvestrovanja Iva Brumnjak je s sodelavci poskrbela za prijetno presenečenje. Povabila je tudi Matjaža Longarja, pooblaščenega ministra na veleposlaništvu v Berlinu in njegovo ženo Ireno in znova smo doživeli lep in prijeten večer ob klepetu pozno v noč!

M. Mošnik

Zahvala

Mnogo prezgodaj, v 78. letu življenja, je umrla moja draga mama ANA MLAKAR iz Peračice. Njena smrt je zarezala globoko bolečino in iskreno se želim zahvaliti prav vsem berlinskim Slovencem, ki ste jo v velikem številu pospremili na njeni zadnji poti, izrazili ustna in pisna sožalja, darovali cvetje in sveče, poklonili dar za maše in za potrebe cerkve v Lešah. Posebno

Pokojna Ana Mlakar je znala razveseljevati ...

zahvalo izrekam duhovnikom: Cirilu Lazarju iz Leš za lepo pogrebno slovesnost, Martinu Horvatu iz Murske Sobote za ganljiv nagovor, p. Mihu Vovku z Brezij za sodelovanje pri maši, Izidorju Pečovniku za darovano mašo v Berlinu.

Iskreni Bog povrni vsem!

Anica Puh

ESSEN

Še en pogled v leto, ki je odšlo ...

Ob zaključku leta navadno delamo različne statistike, ki so do neke mere dvorezen meč. Kljub vsemu pa odslikavajo določen čas, razmere v njem in podobno. Svojo orientacijsko vrednost imajo. Letna števila krstov, porok, pogrebov so do neke mere tudi pokazatelji »bivanja« neke skupnosti. V naši slovenski župniji smo imeli lani **štiri novokrščence**, poročilo se je šest parov in poslovili smo se od dvajset rojakov (po nam dosegljivih podatkih).

Za vsemi temi številkami so ljudje, od dojenčkov do tistih mladih v najlepših letih pa tja do zorenja let, ki je velikokrat združeno z boleznijo,

trpljenjem, potrebno ljubečo bližino sočloveka ... Zato so tudi zapisane nam, ki ostajamo: krsti – kristjani ostajamo na strani življenja, božjega, ki nam je podeljeno ob prvem zakramentu sv. krstu. Cerkvena poroka kaže na odprtost dveh mladih src, ki računata na božje spremstvo in njegov blagoslov na skupni poti. Ta je danes v tolikokrat stresnem času še kako potreben. In ko pride čas zorenja, bolezn, ki je tolikokrat povezan z bolnišnico, osamelostjo – kako smo si rojaki v krogu ne samo domačih temveč tudi skupnosti potrebni. In ko pride ura slovesa ter prehoda v novo življenje, ko se zberemo rojaki, ko za odhajajoče iz naše sredine molimo, darujemo sveto mašo, sveto obhajilo. Ja, kot pridiga. Morda, toda »krepko življenjska«.

Dve poroki – ena mlada, druga srebrna

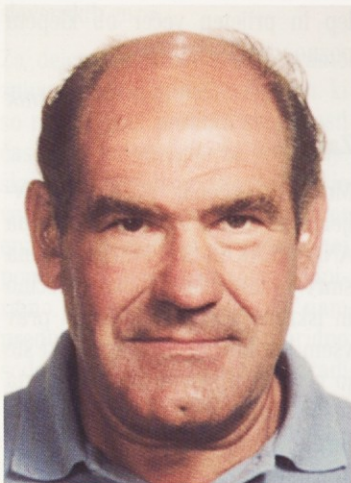
13. decembra lani sta se pri svetem Janezu Krstniku v Essnu poročila **Birgit in Tomaž Draksler**, dolgoletni ministrant v slovenski skupnosti v Oberhausnu. Na skupno pot jima želimo božjega blagoslova in vsega dobrega. Tomaž je »krepko doma« v slovenski skupnosti, naj jo

Pokojni Pavel Galin

ohranja tudi v bodoče, povezan v novi družinski skupnosti.

Na silvestrovo pa sta **Jože Rostohar in Marija, rojena Brce**, (z družino živita v Dortmundu) v rodni župniji obeh v Veliki Dolini na Dolenjskem obhajala srebrno poroko. Ponovila in poglobila sta tisti »da«, ki ju je spremljal in bogatil v prijetni družini z otrokoma, sedaj že aktivnima mladostnikoma v slovenski skupnosti, hčerko **Silvijo** in sinom **Andrejem**. Lepo in duhovno bogato mašno slavje sta

Slavljenec Konrad Žmavc ob 70-letnici

Srebrni da sta na silvestrovo v domači župniji Velika Dolina izrekla Marija in Jože Rostohar (poleg njih sta na sliki še Marijin brat Lojze Brce in domači župnik Marko Burger).

*Bog z vama,
Birgit in Tomaž
Draksler*

obogatila Marijin brat Lojze Brce, župnik v Podzemlju v Beli krajini, ter domači župnik Marko Burger. Tudi mi jima želimo, posebej še skupnosti iz Wettra in Castropa: Bog vaju vodi in spremljaj z obiljem svoje ljubezni tudi v bodoče. In ostanita tako nepogrešljivo aktivna med rojaki tudi v bodoče.

11. januarja se je srečal z Abrahamom naš učitelj slovenskega jezika **Dušan Čegovnik** iz Essna. Prijeten praznični večer, poln zahvale za nelahko in odgovorno delo z mlado generacijo so veselo in domiselno oblikovali

Januarja se je učitelj slovenskega jezika Dušan Čegovnik srečal z Abrahamom.

učenci – pevci iz Krefelda in Düsseldorfa v zborovodkinjo gospo Danico Ban ter ob oblikovanju programa gospe Rozine in gospoda Darka. Ob življenjskih mejnikih si vedno zaželimo zdravja in vsega dobrega za dušo in telo. Naj bodo te želje izrečene tudi našemu učitelju gospodu Čegovniku.

Še Oberhausen, Essen in Moers

Še v mesecu decembru je **umrl Florijan Marin**, v januarju pa **Filip Podgoršek**, oba sta živela in delala v Oberhausnu, pokopana pa sta oba v rodni Sloveniji. V Essnu pa je sklenil zemeljsko pot **Franc Boštjančič** (doma iz Videm/Dobropolja). Od njega smo se poslovili v Essnu. Radi se spominjamo naših rajnih v svojih molitvah in Bog daj, da bi se nas ob našem odhodu spominjali tisti, ki bodo brali vrstice o našem odhodu.

V Moersu pa smo v januarju zaželeli naši priljubljeni in v skupnosti aktivni rojakinji **Jožici Glojnarč** srečno pot nazaj v domovino, v lepo župnijo Trebnje na Dolenjskem. Vezi bodo ostale – posebej še dve: Naša luč ter letno srečanje z rojaki poleti na Brezjah.

AZ

FRANKFURT

Čeprav je božično praznovanje že skoraj končano in za nami, smo se v naši župniji tudi letos zbrali na pobožičnem romanju v božično okrašeni baziliki v Ilbenstadtu pri župniku Kraljiču. Če je bila v začetku tedna napoved vremena za nedeljo še kar ugodna, se je proti koncu tedna preobrnila in napovedovala dež, sneg in poledico. Kljub taki napovedi pa je bilo samo bolj ali manj deževno vreme, a je očitno prestrašilo mnoge, zlasti tiste nekoliko bolj oddaljene, da se niso podali na pot. Tako se nas je zbralo okoli petdeset k popoldanski nedeljski maši in srečanju po njej v dvorani tamkajšnje župnije. Še enkrat smo med mašo prepevali božične pesmi, podporo našemu petju pa je z orglami in glasom dal župnik tamkajšnje nemške župnije Kraljič. Tudi malica in medsebojni pogovor sta vezi vseh, ki smo prišli na srečanje, osvežila, pa kozarec ali dva cvička iz Gazic najbrž tudi. Vsem, ki so pripravili vse potrebno za to romanje in srečanje ter prinesli tudi pecivo, kakor tudi župniku Kraljiču, ki nas je zopet sprejel, naj velja zahvala vseh.

V nedeljo 2. februarja, sta slovenska katoliška župnija in društvo Sava pripravila vsakoletno **prideitev ob slovenskem kulturnem prazniku**. Po maši, ki je bila ob 16.00, smo se zbrali v dvorani pod cerkvijo. Udeležba je bila bolj skromna kot prejšnja leta, deloma tudi verjetno zaradi napovedi slabega vremena, ki se pa sicer ni uresničila. Med nami je bila tudi predstavica veleposlaništva iz Berlina gospa konzulka Irena Gril, ki je vse navzoče tudi pozdravila in nagovorila. Učenci slovenskega dopolnilnega pouka, člani župnije in društva so pripravili nekaj

Ministranti iz Frankfurta na srečanju v Ilbenstadtu

recitacij pesmi, tako Prešernovih kot drugih avtorjev. Na koncu prireditve pa se je z recitacijami svojih pesmi predstavil gost prireditve pesnik in dramatik Dane Zajc iz Ljubljane. Že na začetku prireditve sta navzoče pozdravila v imenu društva njegov predsednik Jože Lopič, v imenu župnije pa župnik Martin Retelj. Slednji je tudi nagovoril zbrane:

»Spoštovani!

Nekateri se kar pogosto, iz tedna v teden, zbiramo k slovenski maši in srečanjem po njej, ali tudi h kakšni drugi prireditvi, in imamo ob tem priložnost, da v tujini izgovarjamo materino besedo, ne samo z usti, jo poslušamo, ne samo z ušesi, ampak s srcem. Tokrat pa ji namenimo še več pozornosti, ko smo se zbrali v počastitev slovenskega kulturnega praznika ob spominu na velikega Franceta Prešerna iz Vrbe.

V začetku je bila Beseda, je zapisal evangelist Janez na začetku svojega zapisa in sporočila o Jezusu. In prav tako na začetku našega bivanja je beseda, materina beseda, ki nam je od vsega začetka zapisana v srce. Nekateri sprejmejo tuje

državljanstvo, narodnosti pa ne morejo zamenjati; nekateri mi kdaj pa kdaj sporočijo, da ne razumejo tega 'jugoslawisch' jezika, da so rojeni tukaj v Nemčiji, da imajo nemški potni list, toda če se še tako trudijo prikriti svoje slovensko poreklo, slovenski materni jezik, ne morejo tega doseči, ker to ni zapisano zgolj v naše telo, v našo materialnost, pač pa v naše srce, v našega človeškega duha. Če jih trenutno ne vznemirja materina beseda, jih bo prav gotovo čez nekaj desetletij, ko se bo pogled začel vedno bolj usmerjati onkraj obzorja tega bivanja.

Materino besedo, materni jezik in iz tega izhajajoče ustvarjanje nekega naroda posredujemo najprej z govorom; tu je potem pisano oziroma tiskano posredovanje vsega, kar človek ustvarja in neguje in kar imenujemo z eno besedo kultura. In ravno to negovanje slovenske besede je našim prednikom omogočalo, da so kot Slovenci živeli in preživeli, v bolj ali manj ugodnih okoliščinah bodisi doma, toliko bolj pa zdoma v tujem svetu. Dunaj je bil včasih zelo slovenski, ker je tam študiralo in živelo veliko Slovencev. Cleveland in Buenos Aires sta bila svoj čas največji slovenski mesti zaradi velikega števila Slovencev, ki so se tam naselili zaradi gospodarskih ali političnih razlogov, toda v novem okolju so ravno tako gojili slovensko besedo in z njo povezano kulturo in to je dajalo in daje pečat slovenskosti tem mestom. Današnji čas nam poleg knjig, revij in časopisov z modernimi sredstvi omogoča posredovanje kulture, zlasti preko radia, televizije, svetovnega spleta. Morda zavrtimo kdaj pa kdaj radijski gumb na slovenski program ali pa celo preko satelita spremljamo radijske programe iz domovine. Nekoliko

Prešernova proslava v Frankfurtu

celo televizijske. Tu pa nastajajo težave. Nenadoma je program pod ključem. Kakor da bi se domovina bala posredovati slovenski jezik, besedo in pesem v tem jeziku v tujino, češ saj tako nihče ne razume te naše slovenščine. Prireditve ob slovenskem kulturnem prazniku v Unionski dvorani v Ljubljani. Televizijski dnevnik z reklamami se je končal pravočasno, da se bo lahko začel prenos prireditve. Nenadoma slika z ekrana izgine, ostane samo napis, da je program zaklenjen. Nedelja, 22. decembra 2002. Prenos iz slovenskega parlamenta ob prisegi novega predsednika. Sredi njegovega nastopnega govora ekran otemni z znanim napisom. In tako je iz dneva v dan, včasih točno ob osmih zvečer, drugič prej ali šele ob enajstih zvečer ali pa sploh ne.

Naslavljam javno vprašanje na predsednika: Gospod predsednik republike Slovenije, ali sploh veste, da je televizija Slovenija sredi Vašega nastopnega govora ob prisegi prekinila satelitski prenos oziroma ga zaklenila. Tako mnogi Slovenci in Slovenke niso mogli do konca spremljati slovesnosti ob nastopu Vaše službe. Sicer je res, da pred volitvami Slovincem po svetu niste namenili posebne pozornosti, toda prevzeli ste najvišjo službo v državi, ki naj povezuje vse Slovence. *(Tako v oklepaju naj omenim, da me je ob prisegi v parlamentu motilo sedenje poslancev med samo prisego in podpisom le-te. Saj to je slovesno dejanje, ob katerem se običajno stoji. To ni vprašanje protokola, to je vprašanje kulture).* Ali je bil to prenos tujega programa, ne domačega slovenskega, ali je prireditve ob slovenskem kulturnem prazniku v Unionski dvorani nekaj, česar Slovenci ne smejo videti?

Morda mi bo kdo sedaj omenil kartico za gledanje slovenskega programa, ki naj jo kupim. Prosim, ne omenjajte mi tega. Brez kartice lahko gledam ves dan turški, tunizijski in še vrsto tujih programov, na televiziji Slovenija celo tuje filme dolgo v noč, slovenskega programa, slovenske prireditve iz domovine pa ne morem. Ali je Slovence v domovini, bolje rečeno odgovorne, res sram slovenske besede in kulture, ki bi poleg vsega drugega tudi preko televizijske slike zašla v širni svet, celo med Slovence ali njihove potomce?

Ribičev France se ni sramoval maternega jezika, čeprav je govoril tudi tuje. In če je v domovini (pa tudi v tujini) nekaterim nerodno zaradi slovenščine ali slovenstva, ali je nam, *'ki smo zato se zbrat'li, ker dobro v srcu mislimo'* ? Ne, ni, zato *'Bog našo nam deželo, Bog živi ves slovenski svet'*, zato *'Bog živi vas Slovenke, prelepe žlahtne rožice'*, zato *'mladenči, zdaj se pije zdravljica vaša, vi naš up'*, zato *'žive naj vsi narodi'*, zato *'prijatli, kozarce zase vzdignimo'!*«

Seveda pa smo prireditve zaključili s skupno večerjo in kramljanjem po njej. Vsem, ki so to proslavo

pripravili, ki so pripravili pogostitev, naj velja vsa zahvala.

rem

INGOLSTADT

INGOLTADT

Zaradi šolske prostorske stiske smo morale pred dvema letoma tuje katoliške misije v Ingolstadtu zapustiti svoje dolgoletne misijske centre. Nekaj časa smo bili brez vsakega prostora, kjer bi se lahko shajali, dokler nam niso po mnogih prizadevanjih končno priskrbeli in uredili novih centrov. Sedaj se že več kot eno leto zbiramo vsako nedeljo po maši ter ob drugih priložnostih in prireditvah v novem centru, ki nam postaja vedno bolj domač. Za urejenost prostorov in dobro počutje skrbi Janko Vučina, ki je že deset let vodja našega centra. Ob koncu leta smo mu čestitali in se zahvalili za njegovo desetletno uspešno, požrtvovalno in potrpežljivo vodenje našega slovenskega župnijskega centra. Hvaležni za njegovo dosedanjo pripravljenost želimo, da bi še vnaprej tako skrbno vodil naš center in skrbel za naše dobro počutje.

Čestitka in zahvala Janku za 10-letno vodenje centra v Ingolstadtu

ERLANGEN

V petek, 30. januarja, je šel Jože Pečenko zadnjič v službo. Sam je hudomušno dejal, da je zadnje tri dni v službi samo praznoval. Sedaj je na čakanju na upokojitev. Ta svoj dogodek je želel proslaviti. Zato je povabil svoje prijatelje in znance v soboto, 1. februarja, po slovenski maši, da bi z njim delili veselje, ki ga je dočakal. V prijetnem vzdušju, ob domači pesmi in dobri pogostitvi so se zbrali mnogi in pokazali, da imajo Jožeta radi. Jože je bil vsa leta tesno povezan s slovenskimi skupnostmi in v njih aktivno sodeloval. Posebej se mu je še združeni moški zbor slovenskih društev v Nürnbergu in Erlangnu s pesmimi oddolžil za njegovo dolgoletno požrtvovalno sodelovanje v zboru. In Jože je obljubil, da bo še naprej pel v zboru. Jožetu se zahvaljujemo za njegovo sodelovanje tudi v naši slovenski župniji ter mu želimo, da bi dolgo zdrav in zadovoljen užival zasluženi pokoj.

S. g.

KÖLN

HILDESHEIM

Že leta sem naročnica Naše luči in jo vedno z veseljem prebiram. Zanimajo me vse slovenske skupnosti po svetu, s katerimi nas Naša luč povezuje.

Več kot dvajset let je že mimo, kar smo začeli prihajati k mesečni slovenski maši v Hildesheimu. Začetki druženja Slovencev so še starejši, saj sta tu delovala že prej dva duhovnika, ki ju jaz nisem poznala. Spominjam pa se pok. župnika Vladimirja Jereba. Bog naj mu poplača vso njegovo požrtvovalnost.

Prijetno družbo po maši naredijo prijateljstvo, pesem in bogato pogrnjena miza.

Prav posebno hvaležnost pa čutim do župnika Martina Mlakarja, ki nas je tu obiskoval več kot dvajset let. Kljub dolgi poti iz Kölna preko Hildesheima in Hamburga nazaj domov je vsakokrat našel čas, da nam je prisluhnil. V naših težavah nas je vedno navajal na pravo pot. Zelo obžalujemo, da se je njegovo zdravje ob teh naporih skrhalo in ga zadnji čas nadomešča gospod Janez Pucelj iz daljnega Münchna. Obema smo srčno hvaležni za doživeto slovensko mašo, h kateri radi prihajamo.

Naša skupnost je bila nekaj let nazaj precej večja, saj je bilo tudi več otrok med nami. Praznovali smo sv. Miklavža in priredili tudi majhne pustne zabave. Sedaj je skupnost manjša, med seboj pa imamo redno tudi naše nemške prijatelje. Nekaj naših rojakov pa je že med pokojnimi.

Pred leti smo se zbirali v večji župnijski cerkvi v mestu, ki pa je bila precej mrzla. Sedaj pa prihajamo k sv. Katarini v naselju Asel pri Hildesheimu. Vaška cerkev je prijetna in majhna, tako da nas spominja na cerkvice na gričih po Sloveniji. Na srečo imamo med seboj tudi našega dobrega organista

Jožeta Tropa. Kljub zdravstvenim težavam in starosti prihaja redno s svojo ženo Dragico in ob pomoči prijateljev, da nas spremlja na orglah pri lepih slovenskih pesmih. Veselimo se tega in smo hvaležni, saj je tako naša maša lepša.

Po maši se ustavimo v župnijski dvorani, kjer praznujemo godove in rojstne dneve ali kakšne druge praznike. Hvaležni smo tudi nemški župniji, ki nam vse to omogoča. Naša rojakinja ga. Silva Weber je povezana s to župnijo in nam je vedno pripravljena organizirati naša srečanja. Vedno tudi pripravi dobrote za mizo in dobro počutje vseh navzočih. Mislim, da vsak od nas zna ceniti te dobrine, da imamo mašo v domačem jeziku, da se lahko družimo, da smo med seboj povezani, čprav nismo velika skupnost. Trudimo se, da bi to domače vzdušje pritegnilo še koga, da bi ga sprejeli tudi naši otroci in vnuki.

Bogu se zahvaljujem za vse te velike darove in ga prosim, naj nas ohrani, da jih bomo uživali še dolgo let.

rojakinja T. Jelenc

Kamera je v kapelici ujela le del udeležencev pri slovenski maši.

HAMBURG

Potem ko smo zvedeli, da je naš dolgoletni župnik gospod Martin Mlakar hudo zbolet in da mu zrahljano zdravje še do danes ne dovoli dolgih in napornih voženj k Slovincem v severni del Nemčije, smo bili v skrbeh, kako obdržati ta prijeten krog Slovencev, ki se že tako dolgo z veseljem zbira pri slovenskih mašah v Hamburgu.

Presrečni smo, da je delegat Janez Pucelj priskočil na pomoč in prevzel to dolgo in naporno pot ter da se še naprej lahko redno udeležujemo domače božje službe. Po sveti maši se vsi veselimo pogovorov ob skupni večerji v cerkvenih prostorih župnije sv. Bonifacija, ki so nam v ta namen na razpolago. Za vse dobrote rade poskrbe naše odlične kuharice in konditorke: Anica, Jana, Eva, Ema, Vera, Slavka, Monika ... Miza ponuja vselej toliko dobrega, da nihče ne gre lačen domov. Možje poskrbe za dobro domačo kapljico in že se zaslisi sredi pogovora slovenske pesmi. Da, prijetno nam je in radi se sestajamo.

Želeli bi, da bi se v naš krog vrnili zopet vsi tisti Slovenci, ki so tudi

prejšnja leta radi prihajali k skupnim molitvam in shodom po sveti maši. Več nas bo, lepše nam bo. Torej pogum!

Gospodu župniku Martinu Mlakarju pa želimo vse dobro in čim hitrejše okrevanje.

Danica Dyllong

MANNHEIM

Zamenjava kapele za slovensko mašo

Pomanjkanje duhovnih poklicev se kaže tudi v zapiranju domov za ostarele, ki jih vodijo sestre. Te so že skoraj vse ostarele, novink pa nimajo. Zato so primorane kar po

vrsti zapirati domove, ki so jih vodile in oskrbovale. Ker ravno v takih domovih najlažje najdemo prostor za slovensko mašo ob primerni uri, smo doživeli že kar nekaj selitev. Zadnja je bila z letošnjim novim letom. Dom St. Agnes so zaprli, Slovenci pa smo našli zatočišče v domu **Maria Frieden**, ki je v upravi Caritas. Dom ni daleč od prejšnjega, je v ulici Max-Joseph, prečno na bolj znano ulico Carl-Benz. V tem domu je kar sto petdeset oskrbovank, okrog petdeset celo na invalidskih vozičkih. Tudi ta dom so vodile sestre, ki so vodstvo prepustile laikom, imajo pa še toliko besede, da so nam zagotovile gostoljubje.

Kapela je precej večja od prejšnje, posvečena pa je Kraljici miru. Če je za prejšnjo kapelo lahko imel kdo izgovor, da ne prihaja k slovenski maši, ker je premajhna in je zrak preslab, bo zdaj vsakdo lahko našel svoj sedež in tudi zraka mu ne bo zmanjkalo.

Krst Ramona Geršaka – Perez

Kar precej let je že preteklo, odkar smo poročali o slovenskem krstu v Mannheimu. Lani pa se je Belokranjcu Bojanu Geršaku in Španki Lilian Perez – Fayos rodil sin Ramon prav v času, ko je

Ramon Geršak-Perez pri krstu

Bojanova mama praznovala šestdeseti rojstni dan. Ramon ima dva priimka, ker je njegova mama Španka, po njihovi navadi pa vsak otrok dobi tudi materin priimek. Krst Ramona je bil kar mednarodni dogodek. Botra sta bila Slovenec, Ramonov stric Matjaž, ter Španka, Ramonova teta Sylvia. Zbralo se je precej Slovencev in Špancev, tudi pri krstu sta sodelovala dva duhovnika, slovenski in španski, ki sta menjaje molila molitve v slovenskem in španskem jeziku. Sam krst pa je bil v slovenskem jeziku. Ramonova mama je tudi tisti del krsta, ki je bil v slovenskem jeziku, že kar dobro razumela, saj se ob Bojanu pridno uči slovenščine, obiskuje pa tudi strokovni pouk slovenščine pri profesorici Žabkar na večerni akademiji v Mannheimu. Na kasnejšem slavlju je večkrat požela aplavz, ko je kaj po slovensko spregovorila in celo sinka po slovensko ljubkovala. Španci so seveda takrat debelo gledali, razumeli pa ničesar. Izkazalo pa se je, da se Slovenci s Španci lahko kar dobro razumemo, če seveda odmislimo jezikovne razlike, ki jih je bilo treba premagovati z nemščino.

MÜNCHEN

Župnijski svet

Sodobno dušno pastirstvo poteka v koncentričnih krogih. V središču je župnik s svojimi sodelavci, a njegovi prvi pomočniki in nekako srce župnije so člani župnijskega sveta. Pred enim letom smo obotavljajoče izvedli prve volitve v župnijski svet. Presenečeni smo bili zaradi velikega števila tistih župljanov, ki so bili pripravljene kandidirati. Kar dvajset jih je bilo. Tudi udeležba na volitvah je bila razmeroma visoka,

Srečanje župnijskega sveta v Münchnu

7,9 %, kar je za našo raztreseno župnijo zelo veliko.

V letu dni smo imeli več sestankov, na katerih smo razpravljali o dušnem pastirstvu v župniji. Pripravili smo skupen izlet vseh bavarskih župnij v Passau, organizirali zlato mašo utemeljitelja zdomske pastorale v Nemčiji in ustanovitelja naše župnije msgr. dr. Janeza Zdešarja, poskrbeli za nemoten potek slovenske sobotne šole, ustanovili vrtec za predšolske otroke, imeli odmevno duhovno obnovo, ki jo je vodil dr. Zvone Štrubelj, priredili prisrčno miklavževanje s kulturnim nastopom. Člani župnijskega sveta so sodelovali na pastoralnem forumu naše nadškofije, v škofijskem svetu in drugih pastoralnih gremijih. V letošnjem svetopisemskem letu smo začeli z rednimi bibličnimi srečanji, za slovenski kulturni praznik smo povabili vrhniški kvartet Raskovec z dramskim igralcem Jernejem Kuntnerjem, intenzivno pa smo se pripravljali na prvi misijon v zgodovini naše župnije. V goste smo povabili patra Silva Šinkovca DJ, predstojnika Duhovnega centra pri sv. Jožefu v Ljubljani, ki nam je med 7. in 9. marcem približal, kako naj bi živel kristjan v današnjem času.

Prav je, da se vsem članom zahvalimo za njihovo neutrudno prostovoljno delo in upamo, da bo njihov trud obrodil obilen sad.

Popravek

V zadnji številki nam je zagodel tiskarski škrtat. V prispevku o miklavževanju v Münchnu smo zapisali, da je živahna citrarica gospa Gabrijela Zupan že krepko čez 80. Stavek pa bi se moral pravilno glasi:

“Čeprav je že krepko čez 70, je tako korajžno zapela in zaigrala, da smo jo vsi občudovali.”

Gospa Zupanovi se za neljubo pomoto opravičujemo in upamo, da nas bo še obiskala in nam pripravila z igranjem na citre še kak lep kulturni večer.

STUTT GART

Prireditev ob enajsti obletnici mednarodnega priznanja Slovenije s strani EU

V soboto, 25. januarja, je Kulturno društvo »Slovenija Stuttgart e.V.« v sodelovanju s Katoliško misijo priredilo kulturno-zabavno prireditev v počastitev enajste obletnice mednarodnega priznanja samostojne Republike Slovenije s strani

Evropske skupnosti ter nadaljnjih integracijskih procesov in naših povezav z deželami Evropske skupnosti v bližnji prihodnosti.

Prireditve je bila v dvorani pod cerkvijo sv. Elizabete na gričku pri Esslingenu, ki so jo prireditelji za to priložnost lepo okrasili s cvetjem.

Povezovalka programa je bila gospa Cilka Novak, otvoritveni govor prireditve pa je imel gospod Peter Kajzer, ki je v nekaj besedah orisal doslej prehojeno pot naše mlade države, od prvih sanj naših prednikov o njej pa do danes, s posebnim poudarkom na dogajanjih od začetka osemdesetih let, ko so pogumne žene in možje slovenske inteligence in ves slovenski narod zaslutili, da so nastopili pravi trenutki, ko bo tudi slovenski človek lahko svobodno zadihal. Posebne prelomne okoliščine v obdobju devetdesetih let, pogum in odločnost vodilnih žena in mož tedanjega časa in vsestranska podpora celotnega slovenskega naroda, so v izredno kritičnem obdobju na demokratičen način, preko zavezujočega referendumu, povedli naš narod iz razvalin nekdanje države v nova obzorja.

V osrednji točki kulturnega programa je lektorica slovenskega jezika na univerzi v Tübingenu gospa Saška Stumberger predstavila gosta iz Slovenije, mladelega literata gospoda Janija Virka, ki je doživeto prebral odlomek »V veselju je prostor za vse« iz svoje knjige »Smeh za leseno ograjo«. Izvirno branje je bilo nagrajeno s prisrčnim aplavzem poslušalcev.

Nadaljevanje prireditve je popestril še Martin Kajetan s pevskim nastopom ob spremljavi kitare. Njegov izvirni primorski temperament ter pevska nadarjenost in umetniško izvajanje je bila bogata popestritev, ki je navdušila navzoče.

Častni član našega društva gospod Ciril Turk, župnik v pokoju in eden izmed pobudnikov ustanovitve našega društva, je zatem doživeto opisal začetke organiziranih srečanj Slovencev po različnih krajih Nemčije v šestdesetih letih.

Po zaključku kulturnega dela programa so zvoki narodnozabavnega ansambla »Planet X«, obetavne glasbene skupine, v odlično ozvočeni dvorani hitro privabili na plesišče večje število parov, ki so se zavrteli ob zvokih domačih melodij. Udeleženci proslave so na-

to v prijetnem druženju, pogovorih ter ob glasbi in plesu preživeli zares lep večer.

Tudi to praznovanje je ponovna potrditev, da Slovenci, živeči širom sveta, predvsem vsak izmed nas v svojem delovnem okolju, pa tudi združeni v številnih društvih in drugih združenjih, svetu kažemo visoko državljansko zavest in se trudimo vsak po svoje prispevati k razpoznavnosti naše domovine. To je naš prispevek k uresničitvi stoletnih želja in ciljev naše skupne in nenadomestljive domovine Slovenije. In ko se nezadržno bliža razširitev, kateri se bo kmalu pridružila tudi naša zvezdica na modri zastavi, smo ponosni na to, da smo majhen delček tega, kar je Slovenija dosegla, prispevali tudi mi.

*Referent za medije:
Peter Kajzer*

Slovo od g. Pavla Uršiča in srečanje s škofom birmovalcem

Od božiča naprej je slovenska župnija v Stuttgartu pričakovala poseben dogodek: svečnico, praznik Gospodovega darovanja. Po eni strani slovo od duhovnega pomočnika g. Pavla Uršiča, po drugi srečanje s škofom Alojzijem Uranom, letošnjim birmovalcem.

Župnik Pavle se je poslovil od vseh rojakov, s katerimi je bil kot duhovnik povezan. Slovo v Schorndorfu.

Oba dogodka smo združili v prijetno in pastoralno koristno enoto.

Škof Alojzij Uran se je ob 15. uri v Slovenskem domu srečal z desetimi birmanci in njihovimi starši. Že drugo leto se pripravljajo na praznik svete birmе, ki bo 28. junija letos. V pristrčnem vzdušju se je škof pogovarjal z njimi in v kratki birmanski katezezi poudaril pomen vere za življenje. Iz Slovenskega doma smo nato odšli v cerkev sv. Konrada, kjer je bila praznična in zahvalna sveta maša. Daroval jo je škof Uran. Ob njem so somaševali dekan iz Stuttgarta, prelat Paul Fischer, delegat za slovenske izseljence v Evropi, mons. Janez Pucelj, gospod Pavel Uršič, njegov prijatelj, duhovnik in nemški župnik Theodor Seeger, župnik v pokoju Ciril Turk in sedanji župnik v Stuttgartu, Zvone Štrubelj. Birmanci so v slovesnem sprevedu prinesli k oltarju prižgane sveče. Po blagoslovu sveč so se birmanci s prižganimi svečami poimensko predstavili škofu in skupnosti. Lepo vodeno bogoslužje, obogatilo ga je tudi petje moškega zbora pod vodstvom organista Damjana Jejčiča, je na koncu okronal še svojevrsten obred zahvale. V slovo gospodu Uršiču so spregovorili dekan Paul Fischer, gospod Janez Pucelj, domači župnik Zvone Štrubelj, predstavnik nemške župnije sv. Konrada Thomas Vine-
mann, Pavlov prijatelj Theodor Seeger, predsednik SKD Slovenija-Stuttgart Ivan Rantuša in predstavnica pevskega zbora Pr'jatlj Marija Petrič. V poseben okras in ponos oltarnega občestva ni bil le slovenski šopek, ki so ga k darovanju prinesli birmanci (poleg kitare, rožnega venca, prižganih sveč, svetega pisma), ampak tudi skupina desetih odraslih ministrantov.

V dvorani Slovenskega doma smo nazdravili zakonskim jubilentom.

Po srečanju s škofom v Slovenskem domu in doživitem bogoslužju so udeleženci nadaljevali slavje v župnijski dvorani, kjer se je pelo do poznih ur. Zlasti za birmance in njihove starše je bil to dogodek, ki ga gotovo ne bodo pozabili. Bil pa je tudi dogodek dolžne zahvale požrtvovalnemu duhovniku Pavlu Uršiču, ki je odšel novim izzivom naproti v župnijo Stara Loka v Sloveniji.

Praznik zakonskih jubilejev

Sredi decembra smo v župniji obhajali tudi praznik zakonskih jubilejev. Povabljeni so bili vsi, ki so v letu 2002 obhajali okrogel zakonski jubilej. V Aalenu so k blagoslo-

vu prišli trije pari, ki so obhajali 10-letnico poroke. V Stuttgartu pa v nedeljo, 15. decembra, pet parov, ki so slavili 30 ali 40 let poroke. Tudi s tem praznikom smo želeli obogatiti praznik Kristusovega rojstva in praznik sv. družine, na katera smo se duhovno pripravljali.

Častiljivih 90 let dr. Antona Komotarja

2. decembra je obhajal 90-letnico življenja dr. Anton Komotar. V krogu svoje družine in povezan s slovenskimi rojaki se je veselil, da je dočakal toliko let in na svoji življenjski poti doživel toliko lepega in zdržal tudi v težkih preizkušnjah. S svojo čestitko ga je počastil tudi žu-

Trije zakonski jubilanti so v Aalenu prejeli blagoslov Cerkve.

90-letnik dr. Anton Komotar z ženo in župnikom

pan mesta Stuttgarta in predsednik Baden-Württemberga Erwin Teufel. Ko mu čestitamo, mu želimo še veliko božjega blagoslova in zdravja.

Krstno slavlje

Na god sv. Miklavža, 6. decembra, smo v cerkvi sv. Konrada z zakramentom sv. krsta sprejeli v skupnost malega Niklasa Zupana. Dobrodošel skupaj z njihovimi starši!

Poroka

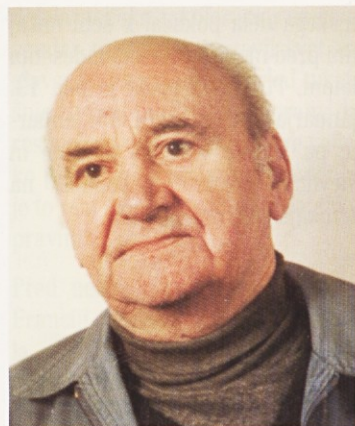
Kruno Kralj in Marjanca Malovrh sta si obljubila večno zvestobo v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu, v soboto, 22. junija 2002. Kliče mo božjega blagoslova in trdnosti zaskonske zveze.

Kruno Kralj in Marjanca Malovrh

Krst malega Niklasa Zupana

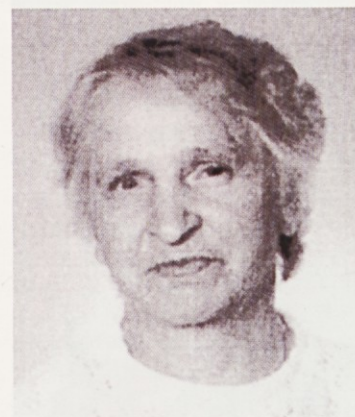

Pokojni Ivan Božičnik

Slovo

Ivan Božičnik se je rodil v Imenu pri Podčetrtku, v Nemčijo je prišel leta 1964, po poklicu je bil železničar. Umrl je 15. novembra, 2002 v Ingolstadt, pokopan je bil 23. 12. 2002 v Mettingenu pri Esslingenu. Sorodnikom izrekamo iskreno sožalje.

MARIJA ZEVIK je umrla 9. januarja. Rojena je bila v Špitaliču pri Konjicah 14. januarja 1930. Leta 1957 je šla na Dunaj, kjer je šest let kot pomočnica delala v bolnici. Leta 1963 se je poročila in z možem Vinkom prišla v Nemčijo. Tu so se jima rodili štiri otroci: Lidija, Marija, Justina in Maksimiljan. Bog jo je sredi gospodi-

Pokojna Marija Zevnik

njskega dela poklical k sebi nekaj dni pred njenim triinsedemdesetim letom. Pogrebna maša je bila 13. januarja v Auenwaldu. 15. januarja pa je bila v krogu družine in številnih rojakov pokopana na tamkajšnjem pokopališču.

Zakrament ji je podelil tukajšnji pomožni škof William Kenney.

Poroka: Zakrament sv. zakona sta si 18. maja 2002 v Habo kyrka blizu Jönköpinga podelila po katoliškem obredu **Robert Stroligo in Lena, rojena Andersson**. Poročil ju je p. Rafael Zarzycki OFM Conv. Njuna medsebojna ljubezen je med tem časom že postala rodovitna, saj sta 30. januarja 2003 dobila sina. Čestitke v imenu Slovenske katoliške misije za še enega rojaka, predvsem pa božjega otroka!

Prav tako sta si Robertov bratranec **Thomas Vito Šestan in Elisabeth Sörinder** 8. junija 2002 v Tofteryd kyrka blizu Skillingaryda pred

švedskim protestantskim duhovnikom obljubila medsebojno ljubezen in zvestobo. Med gosti je bil na njuni poroki prisoten tudi slovenski duhovnik Zvone, ki se je novoporočencev spominjal v molitvi.

Obema paroma iskrene čestitke in najboljše želje, da bi dobri Bog blagoslavljal njune odločitve vse dni življenja, da bodo eni in drugi vztrajali na tej poti v dobrem in hudem, v sreči in nesreči, v bolezni in zdravju ter da bodo na temelju medsebojne ljubezni in ljubezni do Boga gradili srečno ter blagoslova polno življenje sebi in otrokom.

Jubilej: Svoj lep življenjski jubilej je 27. decembra praznovala v krogu svojih domačih in prijateljev rojakinja, mlajša hči zakoncev Zupančič **Silva, poročena z Romanom Litropom** iz Bohusa pri Göteborgu. Kot žena in mati se razdaja za svojo družino in zakonsko skupnost, kot medicinska sestra se z ljubeznijo razdaja bolnikom v bolnišnici v Kung Älvu, kot rojakinja pa tudi rada pomaga slovenski skupnosti v Göteborgu. Zato Bog plačaj.

Draga Silva! Naj ti dobri Bog nakloni veliko lepe ljubezni, da ga boš s svojim lepim življenjem oznanjala doma in povsod, kjer delaš in živiš. Naj ti bodo mož Roman, otroka Filip in Mihaela, kakor vsi tvoji domači in prijatelji v veliko oporo, da boš zmogla služiti vsem, ki so ti zaupani, oni pa naj tvojo ljubezen in dobroto potrjujejo s svojo ljubeznijo. Bog te živi na mnoga blaga leta, tudi v imenu Slovenske katoliške misije na Švedskem!

Pogreb: Gospodar življenja je 27. januarja 2002 v Landskroni poklical k sebi v 73. letu življenja našega rojaka **Slavka Dolničarja**. Rojen je

Naučili smo se leteti po zraku kot ptice, se potapljati v morjih kot ribe, toda nismo se naučili osnovnega pravila: Da bi znali živeti skupaj kot ljudje.

Misel po M. L. Kingu je prevedla in jo rojakom podarja Marija Košak

Dogodki: Potrditve v veri je bila deležna v **Halmstadu** na Švedskem tudi naša rojakinja **Karolina Svetec**. Skupaj z drugimi birmanci se je pripravljala in je bila deležna zakramenta sv. birme 17. maja 2002, dva dni pred slovesnim praznovanjem 40 letnice Slovenske katoliške misije v Vadsteni.

Robert in Lena Stroligo

Thomas Vito in Elisabeth Šestan

Birmanka Karolina Svetec

Silva Litrop ob 30-letnici

bil 24. 5. 1930 v Mariboru kot sin edinec, sicer pa je skupaj s starši živel v Cirkovcah na Ptujskem polju. V istem kraju je obiskoval osnovno šolo. Od tam je odšel v poklicno šolo v Maribor, kjer se je izučil za kovača, saj so imeli doma kovačijo, kjer je bil kasneje nekaj let tudi zaposlen. Po nekaj letih dela doma se je zaposlil pri Karoseristu v Mariboru, od koder ga je leta 1965 pot pripeljala v želji za boljšim koščkom kruha v Landskrono na Švedskem. Kmalu je srečal ženo Terezijo, s katero sta si ustvarila dom in družino.

Njuna zakonska ljubezen je bila okronana z dvema otrokoma:

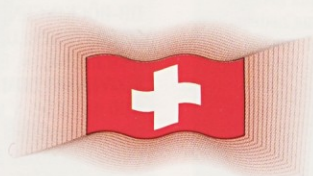
Pokojni Slavko Dolničar

hčerko Ljubico in sinom Slavkom. Ljubica si je poiskala svojega ženina v Sloveniji in tako se je poročila z Milanom Brglezom. Življenje sta podarila otrokoma Petru in Heleni. Sin Slavko pa si je našel življenjsko družico kar med Švedinjami. V zakonski skupnosti z Jeanette so se jima rodili trije sinovi: Marcus, Peter in Simon.

Ata Slavko je ves čas delal kot monter pri Kockums Landverk, vse do rednega pokoja. Zadnji dve leti je bil precej bolan in je veliko trpel. Svoj križ življenja je prinesel na vrh kalvarije na god sv. Angele Merici, konec januarja 2002. Na 46. obletnico cerkvene poroke, to je bilo 3. februarja 2003, pa so se sorodniki in rojaki ob 11. uri v pokopališki cerkvi sv. Janeza v Landskroni poslovili od rajnega Slavka Dolničarja. Sv. mašo zadušnico in pogreb je vodil Zvone Podvinski, slovenski duhovnik na Švedskem.

Družini Dolničarjevih v Landskroni ter Slovenskemu društvu slovenski duhovnik Zvone izreka iskreno sožalje ob izgubi sorodnika in rojaka. Naj pokojni Slavko Dolničar ostane vsem v lepem spominu, kakor ste ga poznali in doživljali, kot do brega in plemenitega človeka, ki je bil vedno pripravljen pomagati.

vaš Zvone Podvinski

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

Ko je neka gospa prebrala moje kritično razmišljanje v januarski številki Naše luči, mi je v smehu

dejala nekako takole: »Saj se vam vendar ni v Švici postavil svet na glavo, ko pa ste tako ošvrkal tukajšnje življenje.« Priznati moram, da res nisem vedno enako dobre volje, ko pišem svoje sestavke in mogoče je to vsaj delno pravilno. Zakaj tako pravim?

Pred nekaj leti, ko sem bil še v Franciji, mi je neka gospa sporočila, da želi odpovedati Našo luč. Obrazložitev: »V Naši luči beremo samo vesele stvari. Povsod se veselijo na prireditvah, plešejo, pečejo odojke, praznujejo krste, birme, poroke in obletnice ... Kaj pa mi, ki živimo osamljeni, ki trpimo krivice, ki nas je strah prihodnosti ... Naša luč bi morala več pisati o tem.« Zanimivo, kakšne misli privrejo na dan. V mavrici življenja nekateri vidijo predvsem svetle barve, drugi pa temne. Bo pa kar držalo, da je temnih misli na svetu dovolj in jih ni treba še nam raztresati naokrog.

Vse, kar se dogaja po naših skupnostih, vse, o čemer se piše, je znamenje, da smo Slovenci po svetu - kljub staranju oz. redčenju naših skupnosti - še dovolj polni življenja. In če se srečujemo s problemi, stiskami, morda celo s hudimi bolečinami, nam Naša luč vendarle vselej ponuja luči in optimizma. Tudi če so v neki skupnosti izjemni dogodki in trenutki veselja še tako redki, se jih splača izluščiti iz pozabe in jih ponuditi v spodbudo vsem nam. Kako je to nekaj lepega, da ena skupnost lahko podeli z drugimi svoje sončne in - če je potrebno za olajšanje duše - tudi senčne trenutke.

Morda je prav na tem mestu primereno, da se zahvalim letošnjim več kot 70-im novim naročnikom Naše luči v Švici, ki na ta način vstopajo v

posebno obliko prijateljstva med rojaki v Evropi in tudi po svetu.

Vaš župnik David

ZOFINGEN

Na praznik sv. treh kraljev smo se na pokopališču v Zofingenu poslovili od naše rojakinje Nežke Hauri, ki je mirno zaspala na novega leta dan. Na njeni zadnji poti smo jo z molitvijo in mašo pospremili slovenski rojaki z našim župnikom Davidom Taljatom in tudi njeni švicarski sorodniki in prijatelji z diakonom g. Danijelom Muothom.

Nežka je bila rojena 17. 1. 1927 v vasi Loka pri Planini na Štajerskem. V domači družini je bilo devet otrok in je morala že s 13-imi leti iti od doma služiti kruh. Tako je bila žal prikrajšana za možnost, da bi se izučila poklica. Po drugi svetovni vojni se je leta 1946 zaposlila kot strežnica v zdravilišču Laško. Tam je spoznala Milana Auguština iz Vrbe na Gorenjskem in se z njim le-

ta 1952 poročila. Ni jima bilo naklonjeno, da bi dolgo delila skupno srečo – še istega leta se je mož smrtno ponesrečil z motorjem.

Do leta 1957 je ostala v domovini in delala kot strežnica v Radovljici in kasneje na Bledu. Nato je odšla v Švico, kjer se je zaposlila, spoznala pa je tudi svojega drugega moža Jakoba, s katerim je od leta 1959 živela v srečnem zakonu. Velikokrat sta se skupaj vračala na Nežkino rodno Štajersko. Zelo rada in nesebično sta pomagala vsem, ki so na novo prišli na delo v Švico. Leta 1984 je Nežka znova ovdovela. Povrhu pa jo je kmalu začela mučiti tudi bolezen, zaradi katere je morala pogosto v bolnišnico. Pred enim letom, prav na god svoje nebeške zavetnice sv. Neže, je morala znova iskati pomoči v bolnišnici in tu je ostala do trenutka, ko jo je Gospod poklical k sebi. Naj uživa srečno večnost pri Bogu.

Rozalija Čop

Gospod je poklical k sebi Nežko Hauri-Pertinač iz Zoffingena.

Ugasnilo je mlado življenje Klavdije Bizjak iz Spreitenbacha.

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

Maše in naša srečanja v postnem in velikonočnem času

ABERDARE: sobota, 8. marca, ob 11.30 dop. – 1. postna nedelja
LONDON: nedelja, 9. marca, ob 3.00 pop. – 1. postna nedelja
DERBY: nedelja, 23. marca, ob 3.00 pop. – 3. postna nedelja
CHAPEL END: nedelja, 30. marca, ob 3.00 pop. – 4. postna nedelja
ROTHWELL: sobota, 5. aprila, ob 3.00 pop. – 5. postna nedelja
KEIGHLEY: nedelja, 6. aprila, ob 3.00 pop. – 5. postna (tiha) nedelja
LONDON: CVETNA NEDELJA, 13. aprila, ob 5.00 pop.
LONDON: VELIKA SOBOTA, 19. aprila, ob 3.00 pop., blagoslov svelikonočnih jedil v kapeli Doma.
BEDFORD: VELIKA SOBOTA, 19. aprila ob 8.00 zvc., velikonočna vigilijska v ukrajinski cerkvi.
RÖCHDALE: VELIKA NOČ, nedelja, 20. aprila, ob 3.00 pop., slovenska maša v kapeli poljskega kluba (Beechwood).
LONDON: nedelja, 11. maja, ob 4.00 pop., mednarodna maša v St. George's Cathedral.
LONDON: BINKOŠTI, nedelja, 8. junija, ob 5.00 pop.

SPOVED – če boste hoteli opraviti velikonočno spoved, pridite v cerkev vsaj pol ure pred začetkom bogoslužja.
OBISKI BOLNIKOVI – v vseh krajih po predhodnem dogovoru.

NEMČIJA

Svete maše v MARCU 2003

STUTTGART, sv. Konrad: 2., 9., 16. marca ob 16.30.
BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 2. marca ob 9.45.
SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 9. marca ob 9.30.
SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 16. marca ob 9.00.
AALEN, sv. Avguštin: 15. marca ob 17.00; ob 15. sobotna šola.
HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 22. marca ob 17.00.
OBERTENFELD, Srce Jezusovo: 23. marca ob 9.00.
ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 23. marca ob 17.00.
SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.
SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 22. in 29. marca, od 10.00 do 12.00. Aalen: 15. marca pred mašo ob 15.00.
REUTLINGEN
BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 1. marca, zaradi popoldanske poroke v Stuttgartu sv. maša odpade.
PFULLINGEN, sv. Wolfgang: 8. marca ob 16.45.
Pisarna v Reutlingenu, Krämerstr.17 je po predhodnem dogovoru odprta ob četrtkih od 15.00 do 18.00.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Hitro sem zložil odejo, jo stlačil v nahrbtnik, nataknil plašč, pograbil puško in stal pred dežurnim narednikom, ki je že čakal na naju s potrebnimi papirji. V hladnem jutru sva prikorakala do štaba in se predstavila poročniku, ki je skrbel za red in zveze. Pokazal nama je telefonsko centralo, pri kateri je sedel mlad domobranec. Predstavil naju je in povedal, da smo odslej mi trije odgovorni za telefon.

Vsak je imel dve uri službe pri centrali, dve uri je moral biti na razpolago in dve uri je bil prost. Delovno sobo smo delili s kurirji, ki so imeli v drugem kotu svojo mizo s telefonom. Koliko je bilo kurirjev, ki so bili po večini mladi fantje, nisem vedel, ker so se menjavali. Tisti dve uri, ko smo morali biti telefonisti »na razpolago«, smo navadno prebili v družbi z njimi, a midva, ki sva prišla iz čete, se nisva mogla dobro vključiti mednje. Premalo časa smo bili skupaj. Spali smo izmenično v majčkeni sobici, nekaj korakov od telefonske centrale. Kje sta bila telefonista, ki sta bila tam prej, mi niso povedali, a kasneje sem slišal, da sta šla obiskat svojce, ki so živeli nekje na deželi. Verjetno sta zvedela o možnosti umika in sta se šla poslovit.

(Zürich) Zadnji skupni trenutki v starih prostorih slovenske misije. P. Robert je po štirinajstih letih duhovniškega dela med rojaki zapustil Švico.

Vendar o tem, vsaj z menoj, ni nihče spregovoril in tako svojega prihoda na štab nisem povezoval z mislijo na umik.

Seveda sem slišal govoriti, da se bomo, če bo treba, umaknili k zaveznikom v smeri proti Trstu, a nisem imel pojma, kdaj naj bi to bilo. Stvar pa je postala naenkrat hudo realna. Neko popoldne je nepričakovano privihral po stopnicah mimo nas in odšel v sobo, kjer so bili za vedno zaprtimi vrati višji štabni oficirji, ves zaprašen in očitno zelo utrujen stotnik Stamenkovič. V spremstvu enega samega domobranca, ki je sedel na motorju za njim s strojnico v rokah, je pridrival iz Novega mesta. Ker je bila telefonska zveza pretrgana, je prišel po navodila sam. Partizani so presekali pot proti Trstu. Prvotni načrt za umik je bil onemogočen. Treba je bilo misliti na pot proti severu. Stamenkovič se je bal, da bo v novih okoliščinah ostal odrezan od glavnine in je prišel, da pripravijo nov načrt za umik njegovega bataljona.

Kaj so se domenili, ne vem. Kako uro kasneje sem ga videl, kako je odhitel, prav tako prašen kot je prišel, ogrnjen v zelenkasti dežni plašč, mimo nas na dvorišče, kjer ga je čakal motor. Kot smo zvedeli kasneje, se je srečno vrnil, a svojega bataljona ni mogel izvleči iz obroča, ki so ga partizani, zdaj že reorganizirani v redno vojsko, sklenili okrog njih. Na umiku

(Winterthur) Po zaslugi Marijane Moser dobi župnik David vsakokrat po maši večerjo. Marijana, vse najboljše ob 60-letnici življenja.

je razpustil bataljon v upanju, da bodo fantje vsak zase lažje dosegli mejo in se rešili. Nekateri so se.

Tisti večer mi je postalo jasno, da se je umik iz Ljubljane iz možnosti spremenil v gotovost.

Osmega maja dopoldne nas je zbral že omenjeni poročnik in nam povedal, da se bomo umaknili v smeri proti Gorenjski. Naročil je, naj si preskrbimo kolesa in da moramo biti zgodaj popoldne spet na svojih mestih.

Ko sem odpravil dežurstvo pri telefonski centrali, sem si preskrbel dovoljenje in se hitro odpravil čez vse mesto domov v Moste. Pozvonil sem pri domačih vratih. Odpret mi je prišla Ana, ki je služila pri nas dolga leta in bila kot član družine. Pisala se je Gorše. Pred vojno me je nekajkrat peljala v Belo krajino na svoj dom, me pokazala družini, mi razkazala hlev s kravicama, vinograd z zidanico in bila vedno zelo skrbna. Zdaj je stala pred mano vsa potrta. Menda je vedela, da odhajam.

Pozdravila sva se, potem pa sem stekel mimo nje v hišo, kjer mi je prišla naproti mama. Komaj sem jo dobro pozdravil, je planilo iz mene: »Mama, umaknili se bomo!« To sem ji povedal že po telefonu, predno sem odšel s štaba, a zdaj, ko je stala pred menoj, sem čutil, da ne gre več le za novico. Kar sem rekel, je zadevalo nas vse. Umik je bil do takrat nekaj abstraktnega, nekaj kar so odločili drugi, zdaj pa je postal konkretno, pretresljivo dejstvo. Pred menoj je bilo slovo. Bilo je neposredno in tako osebno, da me je stiskalo v grlu.

Mama me je posadila v kuhinji za mizo in hotela vedeti, kam se bomo umaknili in za koliko časa. Razložil sem ji, da gremo na Gorenjsko naproti zaveznikom, ki so že na Koroškem in da bodo za nekaj časa zasedli

Ljubljano partizani. Vprašal sem jo, če ve, kje je ata. Povedala mi je, da je ata iskal nemški gestapo in da se zato skriva. Po tretjem maju, ko je na Taboru predsedoval zasedanju slovenskega parlamenta kot najstarejši poslanec nekdanje Slovenske ljudske stranke, je prišel ata domov le toliko, da mu je dala v aktovko rezervno srajco, nekaj perila, kar je potreboval za britje in par copat iz ovčje volne, ki so bile darilo strica, atovega bratranca Jožeta Kremžarja, župnika v senjski škofiji. (Omenjam jih, ker so po toliko letih še vedno cele in jih pozimi rad nataknem.) Potem je ata odšel. Kasneje je mamó poklical po telefonu, naj bo brez skrbi, da je na varnem. Skrival se je pri neki kmečki družini blizu mesta. Rekel je, da bo odšel na Gorenjsko, če gredo tja domobranci.

Prišel sem prepričevati mamó, naj se umakne tudi ona skupaj s tetko Mili, ki je stanovala nad nami in je bila neuraden član družine. Tetka Mili, mamina neporočena sestra, je bila moja krstna botra. Ko me še ni bilo na svetu in sta ata in mama mislila na gradnjo lastnega doma, jima je ona priskočila na pomoč s svojimi prihranki. Tako si je zagotovila pri sestri lastno podstrešno stanovanje. Z mamó sta si bili zelo blizu. Kot učiteljici sta službovali v istem kraju in ko se je zaradi poroke Slavica Abram, moja mama, upokojila, se je upokojila tudi Milica. Vedel sem, da mama sama ne bo šla nikamor, zato sem ji prigovarjal, naj gresta za nekaj dni obe od doma. Nevarno bo le prve dni, sem razlagal, potem se bodo stvari umirile, pridejo zavezniki in vsi se bomo vrnili domov. Ana pa bo poskrbela za hišo, da ne bodo kaj pokradli, sem dodal z malo manjšim prepričanjem. Pa je bila mamica trdovratna. Rekla je, da ona ne gre nikamor, naj bo, kakor je božja volja. Ker sem videl, da pri mami ne

Na Slovenskem dnevu v Bedfordu, ko smo bili še ponosni na slovensko državo.

opravim ničesar, sem krenil po stopnicah, da se poslovim še od tetke Mili.

Ko sem tetki povedal, da se odpravljam, je imela solzne oči. Prosil sem jo, naj z mamo vsaj za nekaj časa odide-ta od doma na Gorenjsko, da bosta varni. Tam bomo do-mobranci, pa ata in veliko ljudi, ki se že umikajo iz vseh krajev pred partizani. »Kam pa naj greva?« je dvomila. »Kamor bodo šli vsi, saj ne bo za dolgo,« sem jo prepričeval. Nekaj časa me je poslušala, pa pol v šali pol žalostno rekla: »Česa ne naredi človek za svoje nečake ...« Potem sva odšla skupaj k mami.

Ko sem odhajal, sta mi obljubili, da bosta šli na pot, če najdeta še koga med sosedi, ki bi imel podoben nam-en. Posloveli smo se, mamica me je pokrižala, tetko sem objel, Ani, ki je jokala, sem dal roko pa sedel na kolo in se odpeljal od domače hiše.

Kolo ni bilo moje. Skoraj novo je bilo edina zapuščina brata Marjana. Ko je Marjan postal duhovnik, so ga nastavili za kaplana v trnovski fari. Prevzeti pa je moral tudi poučevanje verouka na bližnji gimnaziji. Svoje prve dohodke je vložil v nakup kolesa. Do takrat si je moral, kadar je obiskoval svoje vernike v trnovski »Sibiriji«, kolo izposojati. Sibirija so rekli zelo revnemu delu mesta, v katerem so živeli ljudje v zasilnih hišicah ob velikem pomanjkanju. Marjan jih je redno obiskoval in ko sem ga nekoč spremljal na takem dušnopastirskem obisku, sem videl, kako so ga imeli radi.

Kmalu po tem, ko so Nemci zasedli Gorenjsko in Štajersko, so duhovnike deloma zaprli, deloma pa izgnali. Verniki so ostali brez dušnih pastirjev. Škofa Rožmana je zanje skrbelo. Poslati jim je hotel iz Ljubljane duhovnika, kar pa je bilo zaradi trde naci-

tične okupacije nevarno. Poizvedel je med mlajšimi duhovniki, ki pod italijansko zasedbo niso bili žrtve podobnega preganjanja, kdo bi bil pripravljen oditi skri-vaj čez mejo na Gorenjsko in opravljati dušnopastirsko službo med rojaki pod nemško okupacijo. Marjan je ško-fu Rožmanu povedal, da je to nalogo pripravljen spre-jeti. Tako se je zgodilo, da se je moj starejši brat Marjan jeseni leta 1941 prvič peš preihotapil čez mejo na Gorenjsko in tam pričel svoj misijon. V civilni obleki, s ponarejenimi dokumenti, ki mu jih je priskrbel neki ro-jak v Kranju, je pričel, navadno na izposojenem kolesu, obiskovati vernike od vasi do vasi. Maševal je po za-puščenih podružnicah in po kmečkih hišah, spovedoval, obhajal in pripravljaval umirajoče na smrt.

Pri delu so mu pomagali mladi člani Katoliške akcije pa tudi drugi dobri ljudje po različnih krajih, ki so s tem tvegali prostost, če ne celo življenje. Nemci, ki so kmalu zvedeli o tem delovanju, so razpisali nagrado na njegovo glavo in težko kazen za vsakega, ki bi mu pomagal. Plakati s takimi razglasi so bili nalepljeni po vseh krajih od Jesenic preko Poljanske doline pa do ljubljanske okolice. Kljub temu se je Marjan počutil varnega, ker so ga ljudje radi sprejemali in tudi skri-vali. Po nekaj tednih se je spet vrnil v Ljubljano, a se med letom 1942 še dvakrat vrnil, kot je rekel, v svoj misijon med rojake na Gorenjsko.

Spomnim se, kako je nekoč, ko se je vrnil s svoje tve-gane poti, povedal atu in mami, da so pričeli po Gorenjskem delovati partizani in da se zdaj verniki bo-jijo skrivati duhovnika in mu pomagati, ker jih to spravlja v nevarnost ne le pred Nemci, ampak tudi pred nekaterimi lastnimi ljudmi, ki podpirajo gverilce, saj jih vodijo komunisti. Svojih prijateljev in

(Milano) Po maši se pogovorimo in zapojemo.

sodelavcev v gorenjskem misijonu ni želel spravljati v vedno večjo nevarnost. Po pogovoru s škofom Rožmanom je sklenil, da bo odslej hodil opravljati dušno pastirstvo med rojake, ki so jih Nemci izselili v Srbijo. Tudi ti so bili brez duhovne oskrbe.

Med izgnanci v Srbiji je bil trikrat. Kmalu je opazil, da njegova prisotnost ne moti le pravoslavnih Srbov, ampak tudi tiste slovenske rojake, ki so se med tem organizirali v tako imenovani Osvobodilni fronti. Mnogi so ga sprejemali medse le zaradi pomoči, ki jo je v vedno večji meri prinašal med nje od škofijske Karitas. Na tretjem potovanju med rojaki po južni Srbiji je bil marca 1943 umorjen. Ubili so ga trije četniki vojvode Prečanca, ki ni pripadal gverili generala Mihajloviča, bajé na pobudo Slovencev, ki so zatrjevali, da bi prestopili v pravoslavje, če ne bi bilo popa, to je mojega brata Marjana. Zaklali so ga v bližini Vrbačke Banje. Njegovega trupla niso nikdar našli. O njegovi smrti smo zvedeli šele decembra 1943, nekaj tednov po tem, ko je moj drugi brat France padel kot poveljnik domobranske postojanke v Grahovem. Starša sta bila tako skoraj istočasno ob starejša sinova, jaz pa ob oba brata. Še danes mi je jasno pred očmi trenutek, ko sem Marjana zadnjikrat videl. Predno je odhajal v Srbijo, se je vedno prišel domov posloviti. Neko nedeljo je s tem namenom ostal doma na kosilu. Po jedi smo pri mizi malo posedeli, potem pa smo se odpravili k »nauku« v župnijsko cerkev Sv. družine. Marjan nas je spremil do cerkvenih vrat. Ker smo slišali, da so se litanije že pričele, smo se še enkrat na hitro poslovili. Marjan je sedel na kolo, starša pa sta stopila v cerkev. Jaz sem postal na cerkvenem pragu

in gledal za bratom. Predno je zavil na svojem rdečem kolesu okrog vogala Šparhaklove hiše na Šušteršičevi ulici, se je še enkrat ozrl. Pomahala sva si in meni je šinila skozi možgane misel: »Dobro si zapomni, kje si ga zadnjikrat videl, če se morda ne vrne več.«

Ko je bil na njegovo mesto v Trnovem imenovan nov kaplan, so nam sporočili, naj pridemo po bratovo kolo, ki je bilo spravljeno v tamkajšnjem župnišču. Ne spomnim se, kdo ga je šel iskat, a zelo verjetno sem bil to jaz. Prav na istem kolesu sem zdaj odhajal od doma tudi sam. Bilo je lepo pomladansko popoldne, tri tedne po tem, ko sem dopolnil svoj sedemnajsti rojstni dan.

Po mestu je bilo malo prometa, tako da sem lahko podil. Namesto naravnost na štab sem zavil na Vegovo, na dvorišče Prve državne realne gimnazije, kjer je bil ravnatelj moj stric, zgodovinar dr. Karel Capuder. V prvem nadstropju gimnazijskega poslopja je živila Capudrova družina. Teta Ela in moja mama sta bili sestri, hčerki rajnega nadučitelja Leopolda Abrama. Oba očeta je vezalo dolgoletno prijateljstvo in otroci smo si bili zelo blizu. Imeli smo se radi.

Tudi Capudrovi so izgubili v revoluciji dva sinova, moja bratranca Danila in Jela. Jela so leta 1943 partizani ujeli ranjenega na Turjaku in ga kmalu nato umorili pri Mozlju. Blizu tam so tiste dni ustrelili tudi mojega drugega bratranca Slavka Abrama. Ta je bil kot častnik nekdanje jugoslovanske vojske med četniki pri Grčaricah ujet in nato likvidiran. Danilo pa je padel nekaj mesecev kasneje v boju za Velike Lašče kot poveljnik tamkajšnje domobranske posadke.

Nisem mogel na pot, ne da bi se poslovil od tete in strica ter sestričen Donate in Cvete. Obe sta bili starejši od mene, a ker nisem imel sester, sta to vlogo v mojem življenju opravljali sestrični. Posebno s Cveto sva se čutila po smrti najinih bratov še bolj povezana. Donata pa je bila takrat kot diplomirana pravnica zaradi svojih izrednih študijskih uspehov že tajnica apelacijskega sodišča. Njo je zadela še posebna nesreča. V hudem letu 1943 se je pripravljala na poroko. Njenega zaročenca dr. Mirka Kremžarja, ki je bil znana osebnost v slovenski katoliški javnosti, a kljub priimku ni bil naš sorodnik, so februarja 1943 pri Črmošnjicah na Dolenjskem, ko je bil tam na službeni poti, partizani zajeli in ga po večdnevem zasliševanju umorili. Donata se ni nikdar poročila.

(Se nadaljuje)

Na svečnico smo obhajali sv. mašo tudi v enem od najmanjših občestev rojakov v St. Gallenu v Švici.

Naredimo veselje drugim ljudem

Jezus nas uči: "Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil."

Če imamo druge ljudi radi, smo do njih dobri in jim pomagamo. To je Jezusu všeč.

**Tudi Lučka
rada naredi
veselje drugim.
Danes pomiva
babici posodo**

O ljubezni do drugih ljudi se je Lučka pri verouku naučila tole pesmico:

*Ko bi ljudje ljubili se
kot bratje in sestre,
ljubezen bi združila vse,
podrla vse meje.*

*In človek bi bil bratu brat
po srcu vsakemu enak,
ko bi ljudje ljubili se
kot bratje in sestre.*

Napiši, kako boš ti razveselil druge ljudi:

Sin pride domov blaten od nog do ušes. Oče ga krega: "Poglej se, kako izgledaš, ti mali odojek! ... Sploh veš, kaj je odojek?"
"Vem. To je sin od prašiča."

Moški pride v zanj neznano mesto v katerem se izgubi. Sreča Janezka in ga vpraša: "Ali veš kje je banka?"
"Vem, pa ti ne povem."
"Ti pa že ne boš prišel v nebesa!" mu reče neznanec.
"Ti pa ne v banko!" mu ne ostane dolžan Janezek.

Med kosilom zavpije Mihec: "Očka....!"
"Med kosilom se ne govori!" ga prekine očka.
Ko so pojedli je očka vprašal Mihca: "Kaj si mi hotel povedati?"
"Da je v tvoji solati črv, ampak sedaj si ga že pojedel!"

Na kmetih so ročno obračali in sušili seno. Vsi zagreti za delo, le sin komajda sem ter tja premakne vile. Oče se razjezi nanj: "Nisi vreden, da nate posije sončni žarek!"
"No, prav, grem pa ležat v senco!" je rekel sin.

"Moj oče je mizar. Kaj dela pa tvoj?"
"Vse kar mu reče mamica"

Lisica je ponoči pojedla kokoš. Ko je mamica to opazila je rekla hčerki: "Vidiš, ker kokoš ni bila pridna jo je pojedla lisica! Samo perje je še ostalo!"
"Če bi bila pa pridna, bi jo pa mi pojedli, kajne mamici?"

Družinski člani razpravljajo o tem, kam bi letos odšli na dopust. Oglasil se je sin: "Jaz bi šel nekam, kjer že dolgo nisem bil!"
"Potem boš šel pa k frizerju!" je rekel oče.

"Mamica, zakaj očka nima las?"
"Ker je zelo pameten."
"Zakaj jih imaš pa ti toliko?"

"Babica, ali ti kupim tortico?"
"Ne, ni treba."
"No, sedaj me pa še ti vprašaj!"

Mira se je vrnila domov precej pozno in se pohvalila bratu Igorju: "Danes sem bila pa v lepem salonu!"
"Kaj nisi prišla na vrsto?" jo je vprašal bratec.

Jure je prišel s potepanja s prijatelji prepozno domov. Pred vrati ga je pričakal oče in se razjezil: "Obljubil si mi, da boš ob osmih doma!"
"Ja, očka, res sem obljubil"
"Jaz pa sem ti obljubil, da boš tepen, če boš zamudil!"
"Ja, res je, očka! Ampak, če jaz nisem držal besede je tudi tebi ni treba!"

V diskoteki Lipa pri Ljubljani se je oglasil oče in redarju pri vhodu rekel: "Ali mi prosim lahko poiščete mojega sina in ga pripeljete ven!"
"Zakaj pa?"
"Da mi bo pomagal pri njegovi domači nalogi!"

"Kaj je tvoj oče?" vpraša Janez Mihca.
"Direktor in pod seboj ima sto ljudi."
"Moj jih ima pod seboj več tisoč!" se pohvali Janez.
"Kaj pa dela?"
"Grobar je."

Dedek je malemu Juretu spet pravil dogodivščine v času druge svetovne vojne. Na koncu ga je Jure vprašal: "Dedi, enkrat mi boš pa razložil, zakaj so bili potrebni še drugi partizani!"

Oče je dal Juretu denar za pisemsko znamko, ki naj bi jo kupil in pismo vrgel v poštni nabiralnik. Jure se je kmalu vrnil domov in očetu vrnil denar: "Očka, tu imaš denar. Pismo sem vrgel v nabiralnik brez znamke. Pa kar brez skrbi bodi, nihče me ni videl!"

Teta Liza je mali Barbari podarila tisočaka. "Si ostala brez jezika?" je mamica kregala Barbaro. "Se ne boš nič zahvalila?"
Ker je bila Barbara še naprej tiho je mamica rekla: "In kaj jaz rečem očku, ko mi da denar?"
"Ti rečeš: 'Ali je to vse?'" ji odgovori Barbara.

301A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

303A1 Prodam hišo v Šentjurju, v naselju Hruševce. Parcela 807 m², bivalne površine 130 m². Hiša ima centralno na plin in je takoj vseljiva. Informacije v Nemčiji po tel. 0049-0781-1593.

303B1 Prodam hišo v Šmarju pri Jelšah (12 km do zdravilišča Rogaška S. in zdravilišča Atomske toplice), novogradnja. Mirno okolje, lep razgled, zemljišče 834 m². Prvo nadstropje 103 m², drugo 60 m², lasten vhod in sanitarije. Telefon (00386) 041386625 ali 0041 764272250.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem: <http://zvone.freeweb.bz>

Slovenska katoliška misija Berlin: <http://www.skamberlin.de>

Slovenska župnija Frankfurt, Nemčija: <http://home.t-online.de/home/skg ffm/>

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija: <http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikanek, London
cikanek@msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij Rajk, Eisden

ljajk@planetinternet.be

NEMČIJA, Izidor Pečovnik, Berlin
dori@skamberlin.de

Alojzij Zaplotnik, Essen
azaplotnik@t-online.de

Stanislav Čeplak, Oberhausen
sceplak@t-online.de

Martin Mlakar, Koeln
skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt
skg ffm@t-online.de

Janez Modic, Mannheim
skm.ma@t-online.de

Stanislav Gajšek, Ingolstadt
skm.in@t-online.de

Zvone Štrubelj, Stuttgart
zvones@gmx.de

Marko Dvořák, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München
zveza-sid@msn.com

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone@telia.com

ŠVICA, David Taljat, Zürich
taljat.david@bluewin.ch

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

zveza-sid@msn.com
ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA
rafaelova.druzba@siol.net

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu
<http://miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm>

Katoliška cerkev v Sloveniji
<http://www.rkc.si>

Mariborska škofija
<http://mb.rkc.si>

Republika Slovenija
<http://www.sigov.si>

Koroški tednik NEDELJA
<http://www.nedelja.at>

Katoliški tednik DRUŽINA
<http://www.druzina.si>

Mesečnik OGNJIŠČE
<http://www.ognjisce.si>

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU
<http://www.drustvo-svs.si>

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije
<http://www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm>

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI
<http://www.sdo-sfz.com.ar>

Pristojne prijavnne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 4.000 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA**Stanislav Cikaneč**

62, Offley Road
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA**Anton Štekl**, delegat

Einsiedlergasse 9-11
A-1050 WIEN
tel. (*43) 1-544 2575
Oskrbuje tudi skupnost
v Linzu in Freilassingu

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3
A-8020 GRAZ
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau
Marienkapelle, Villacherstraße
Jože Andoljšek
tel. (*43) 042 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA**Kazimir Gaberc**

10, rue de la Revolution
B-6200 CHÂTELINEAU
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

Slovenski pastoralni center

Av. de la Couronne 206, Ixelle
1050 Bruxelles

FRANCIJA**Silvo Česnik**, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON
tel. (*33) 1-42 53 64 43
faks (*33) 1-42 53 56 70

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre
F-57800 MERLEBACH
tel. (*33) 3 87 81 47 82
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

Štefan Čukman

6, rue Vernier
F-06000 NICE
tel. (*33) 4 93 88 58 51

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA**SLOVENIK:****dr. Joško Pirc**

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost oskrbovana
iz Slovenije.

ZVEZNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA**Jože Hauptman**

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA**Izidor Pečovnik**

Kolonnenstr. 38
D-10829 BERLIN
tel. (*49) 030 - 784 50 66
faks (*49) 030 - 788 33 39
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29
D-46149 OBERHAUSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121
D-50674 KÖLN
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81
D-85055 INGOLSTADT
tel. (*49) 0841 - 59 0 76
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Staffenbergstr. 64
D-70184 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Župnijska pisarna Reutlingen

Krämerstr. 17
D-72764 REUTLINGEN
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Roman Kutin

Klausenberg 7c
D-86199 AUGSBURG
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137
D-89073 ULM
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan**Slavko Kessler**, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
faks: (*49) 089 - 219379016

Liebigstr. 10

D-80538 MÜNCHEN

ŠVEDSKA**Zvone Podvinski**

Parkgatan 14
S-411 38 GÖTEBORG
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA - LIECHTENSTEIN**mag. David Taljat**

Hallwylstrasse 60
CH-8004 Zürich
SCHWEIZ
tel. (*41) 01 301 31 32
faks (*41) 01 303 07 88
GSM (*41) 079 777 39 48

ISSN 1408-9726

9 771408 972008